

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΠΑΡΗΤΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΚΣΤ' - ΤΕΥΧΟΣ 254 - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Περιεχόμενα

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας».
Διμηνιαίο Περιοδικό
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
ἐκδιδόμενο ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνια-
κοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης
κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.
Ἰδιοκτίτης:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
καὶ Νιγρίτης.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
πρωτ. Ἰορδάνης Θεμελίδης
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γεώργιος Μπακιριτζής
Παναγιώτης Παπαφράγκος
Παναγιώτης Σκαλτσής
Φιλοκλήμων Φάκας
Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης
Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
& Νιγρίτης - 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119
Τυπογραφείο «ΜΕΛΙΣΣΑ»,
Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης
τηλ. 2397 0 23 313
Fax 2397 0 21 754

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ἄσπασμός τῶν Ἀποστόλων
Πέτρου καὶ Παύλου
(15ος - 16ος αἰ.)

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς
ὁποῖες καὶ φέρει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη.

- Ἐγκύκλιος 22191
- Καθιέρωση νέας Ἱερᾶς Μονῆς στὴν Μητρόπολή μας.....94
- Προεδρικό διάταγμα ἴδρυσης νέας Ἱερᾶς Μονῆς.....95
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου:
Μήνυμα πρὸς τοὺς μαθητὲς καὶ τίς μαθήτριες πού διαγωνίζονται
στὶς Πανελλήνιες Σχολικὲς Ἐξετάσεις96
- Θεοφίλου Πασχαλέρη: 19 Ἰουνίου, γιορτὴ τοῦ Πατέρα.....97
- Φιλοκλήμων Χ. Φάκας: Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀνεκτικότητα
ὡς παράγοντες ὑγιῶς κοινωνικότητας.....100
- Παναγιώτη Ἰ. Σκαλτσῆ: Θέματα ἱστορίας
καὶ Θεολογίας τῆς Λατρείας: Ἡ Ἀκολουθία τῶν Ὁρῶν.....102
- Ἀθανασίου Π. Κάστιζα: Ὁ ρόλος τοῦ Διακόνου
κατὰ τὸν Ἅγιο Συμεὼν Θεσσαλονίκης.....104
- Εὐχετήρια γράμματα μέ τὴν εὐκαιρία
τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου.....106
- Ἀπόψεις καὶ Σχόλια.....108
- Γεωργίου Στ. Μπακιριτζῆ: Μονωδία
διὰ τὴν Ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.....111
- Ἐπιστολὲς ἀναγνωστῶν.....114
- Θεολογικὲς Ἀναφορές: Ἡ ἐνότητα τῆς Πίστεως ὡς
καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.....115
- Στέλλας Δήμον: Διαβολικὲς μεθοδίες (ποιήμα).....116
- Κ. Χιώλον: Τὰ 100χρονα τῆς ἀπελευθερώσεως
τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν.....117
- Πρόγραμμα Προσκνηματικῆς Ἐκδρομῆς
στοὺς Ἁγίους Τόπους.....119
- Ἀλίκης Διαμαντῆ: Τὰ χέρια σας τὰ εὐλογημένα (ποιήμα).....116
- Ἐκκλησιαστικὲς Εἰδήσεις καὶ Χρονικά.....117
- Ἀπὸ τῆ Σοφία τῶν Πατέρων: Ἡ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.....87

Ἀσκητικὴ Γωνιά

Καμὰ ἀρετὴ δὲν εἶναι μόνιμο κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου.
Γιὰ νὰ διατηρήσει κανεὶς τίς ἀρετές, ἀπαιτεῖται τόση ἐπι-
μέλεια καὶ ζήλος, ὅσο χρειάστηκε καὶ ἐξαρχῆς, γιὰ νὰ
τίς ἀποκτήσει.

Ἔσσιος Κασσιανός

Ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν λογισμῶν ἑνὸς ἀνθρώπου
φαίνεται ἡ πνευματικὴ του κατάσταση.

Γέρων Παΐσιος

Ὁ ἄνθρωπος ὅσο ταπεινώνεται, καὶ αὐτὸ ἔρχεται διὰ
μέσου τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς προσευχῆς, τόσο καὶ πε-
ρισσότερο πλησιάζει τὸν Θεό.

Γέρων Ἐφραίμ
ὁ Κατουνακιώτης

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

221

Πρός τό χριστεπώνυμο πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου χριστιανοί,

Ἀσύλητο θησαυροφυλάκιο τῆς φωτιστικῆς καί ἁγιαστικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει στόν κόσμο ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὀνομάζεται «Σῶμα Χριστοῦ» καί «στόλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Ὁ νέος ὄσιος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰουστίνος (Πόποβιτς) βαδίζοντας στήν παραδοσιακή γραμμή τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας παρατηρεῖ καί τά ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Ἡ Ἐκκλησία, λέγει, ἀποτελεῖ τό ἀγιώτατο καί προσφιλέστατο μυστήριο τοῦ Θεοῦ, μυστήριο τῶν μυστηρίων ἢ μᾶλλον παμμυστήριο τῶν παμμυστηρίων». Τό ἀειθαλές καί εὐσκιόφυλλο δένδρο τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τή ρίζα του στό ὑπέρξενο μυστήριο τῆς Παναγίας Τριάδος καί καθώς ἔχει οὐράνια προέλευση ἔχει ὡς σκοπό νά ἐτοιμάζει οὐρανοπολίτες. Τόν «Πανάγιο Οἶκο Του», τήν Ἐκκλησία, τήν ἔκτισε «ὁ Πατήρ διά τοῦ Υἱοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ὡς τήν πρώτην καί σπουδαιοτάτην καί προσφιλεστάτην κτίσιν καί δημιουργίαν» (Δογματική, Ἰωάννου Καρμίρη).

Μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ συγκροτεῖται ἡ οἰκογένεια τῶν διεσχορπισμένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, τά ὁποία συνάγονται ἀπό τόν Χριστό καί διά τοῦ Χριστοῦ «εἰς ἓν». Στήν Ἐκκλησία ἀποκτοῦμε ὡς πρόσωπα ἐμπειρία

τῆς θείας υἰοθεσίας, γινόμεθα καί πάλι οἰκείοι Θεοῦ, κοινωνοῦμε μαζί Του, ἀλληλοπεριχωρούμεθα ἐν παροξυσμῶ ἀγάπης μέ τόν συνάνθρωπό μας πού γίνεται ἀδελφός μας, ὑπερβαίνουμε τόν ἀτομισμό καί τήν φιλαυτία μας καί βιώνουμε τήν θαλπωρή τῆς ἐν Χριστῶ οἰκογενείας. Ἐκτός Ἐκκλησίας, ὅπως τονίζουν οἱ θεοφόροι πατέρες, σωτηρία δέν ὑπάρχει. Ἡ πλέον αὐθεντική φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας βιοῦται μέσα ἀπό τήν ἐνσυνείδητη συμμετοχή μας στήν θεία Λειτουργία, ἡ ὁποία συνιστᾶ προϋπόθεση ζωῆς καί σωτηρίας.

Αὐτό τό «ἀπ' αἰῶνος σεσιγημένο» μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται συγκεκριμένη πραγματικότητα, «ἐν χρόνῳ καί τόπῳ» γιά τόν κάθε χριστιανό μέσα στήν ἐνορία, πού εἶναι τό βασικότερο κύτταρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Στήν ἐνορία του ὁ κάθε πιστός λαμβάνει πείρα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἓνα ἀφηρημένο, ἀόριστο καί ἀδιάφορο γεγονός, ἀλλά ἡ συγκεκριμένη εὐχαριστιακή σύναξη στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πού διακονεῖται ἀπό συγκεκριμένους λειτουργούς - ἱερεῖς, πού εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν κανονικό Ἐπίσκοπό τους, πού εὐρίσκεται, κατά τόν μεταποστολικό πατέρα, ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο, «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ».

Μία ὄλως ἐξαιρετική καί ἰδιότυπη μορφή ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, στήν μακραίωνη παράδοση εἶναι ὁ μοναχισμός, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ αὐθεντική ἔκφραση ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὡς ἐκκλησιαστικό γεγονός καί βίωμα ὁ μοναχισμός γεννήθηκε ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί ἀναπτύχθηκε στήν βάση συγκεκριμένων ἀρχῶν καί κανόνων. Ὁ μοναχισμός τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἀποτελεῖ πραγματικά ἕνα συγκλονιστικό γεγονός, πού εὐεργετεῖ τόν κόσμον συνολικῶς, ἀρδεύοντας ἀενάως τήν πνευματικότητά του μέ τά ζεῖδωρα νάματά του. Ὁ μοναχισμός ὡς ἕνας ἰδιαίτερος τρόπος ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ὡς μία χαρισματική εὐεργεσία τῆς πρόνοιᾶς τοῦ Θεοῦ, ἐμφανίζεται στό προσκίνητο τῆς ἱστορίας στό τελευταῖο μισό τοῦ τρίτου μετά Χριστόν αἰῶνος στήν Αἴγυπτο ἀρχικῶς καί ἀργότερα στήν Παλαιστίνη, τό Σινᾶ, τήν Συρία, τήν Μικρά Ἀσία καί τήν Ἑλλάδα.

Ὁ ἀναχωρητικός ἀρχικῶς καί κοινοβιακός ἀργότερον μοναχισμός ἔχει τίς ἀρχές του στήν ἐπίγεια ζωή τοῦ Κυρίου μας καί τῶν Ἀποστόλων καί στήν παράδοση τῆς ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας. Σκοπός τοῦ μοναχοῦ εἶναι μέσα ἀπό τήν ἔμπονη καλλιέργεια τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν καί μάλιστα τῶν τριῶν κορυφαίων μοναχικῶν ἀρετῶν, δηλαδή τῆς παρθενίας, τῆς ἀκτημοσύνης καί τῆς χριστομιμῆτου ὑπακοῆς, νά φτάσει ἀπό τήν κάθαρση τῆς καρδιάς, στήν ἔλαμψη τοῦ νοός, καί δι' αὐτῆς στήν θεοκοινωνία, στήν κατά χάριν ἔνωση μέ τόν Θεό. Ὁ μοναχισμός ὡς ὄρος δυσανάβατο καί ἐπικίνδυνο προϋποθέτει εἰδική κλήση ὑπό τοῦ Θεοῦ καί συνιστᾶ μία ἰδιαίτερη χαρισματική κατάσταση πού ἐνεργεῖται μέσα στήν Ἐκκλησία. Ὡς τρόπος ζωῆς ὁ μοναχισμός διασώζει τήν ἀκεραιότητα καί τό κάλλος τῆς προπρωτικῆς παραδείσιας ζωῆς, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἦταν συνόμιλος τῶν ἀγγέλων καί οἰκείος τοῦ Θεοῦ. Συγκλονιστικός ἀλλά καί ἐξαιρετικά περιγραφικός εἶναι ὁ χαρακτηρισμός πού δίδεται ἀπό ἕνα κορυφαῖο ἐκπρόσωπό του, τόν ὄσιο Ἰωάννη τόν Σιναΐτη, τόν συγγραφέα τοῦ πνευματικοῦ βιβλίου τῆς Κλίμακος. «Μοναχός ἐστὶ τάξις καί κατάστασις ἀσωμάτων, ἐν σώματι ὑλικῶ καί ρυπαρῶ ἐκτελουμένη... βία φύσεως διηνεκῆς

καί φυλακή αἰσθήσεων ἀνελλιπῆς..., ἡγνισμένων σῶμα καί κεκαθαρμένον στόμα καί πεφωτισμένος νοῦς».

Ὁ μοναχικός βίος ὡς ἐκκλησιαστικός θεσμός δέν θά μπορούσε νά μείνει ἐκτός τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος καί τῆς στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διά σειρᾶς Συνοδικῶν καί Κανονικῶν διατάξεων τῆς, οἰκουμενικοῦ κύρους, ἐμπιστεύθηκε τήν διακριτική ἐπιμέλεια καί ἐποπτεία τοῦ εὐαίσθητου καί μυροβόλου αὐτοῦ «ἄνθους» τῆς, στούς Ἐπισκόπους τῆς κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ δ' καί ἡ Κανόνες τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου προβλέπουν καί ὀρίζουν μέ σαφήνεια τούς ὄρους λειτουργίας τοῦ ὑγιοῦς μοναχισμοῦ μέσα στήν Ἐκκλησία ὡς ἐξῆς. «Τούς δέ καθ' ἐκάστην πόλιν καί χώραν μονάζοντας ὑποτετάχθαι τῷ Ἐπισκόπῳ καί τήν ἡσυχίαν ἀσπάζεσθαι, καί προσέχειν μόνη τῇ νηστεία καί τῇ προσευχῇ, ἐν οἷς τόποις ἀπετάξαντο προσκαρτεροῦντες, μήτε δε ἐκκλησιαστικοῖς, μήτε βιωτικοῖς παρενοχλεῖν πράγμασιν, ἢ ἐπικοινωνεῖν, καταλιμπάνοντες τά ἴδια μοναστήρια, εἰ μήποτε ἄρα ἐπιτραπείεν διά χρεῖαν ἀναγκαίαν ὑπό τοῦ τῆς πόλεως Ἐπισκόπου». Καί «οἱ κληρικοί τῶν μοναστηρίων ὑπό τήν ἐξουσίαν τῶν ἐκάστη πόλει Ἐπισκόπων, κατά τήν τῶν ἀγίων Πατέρων παράδοσιν, διαμενέτωσαν, καί μή κατά αὐθάδειαν ἀφηνιάτωσαν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Οἱ δέ τολμῶντες ἀνατρέπειν τήν τοιαύτην διατύπωσιν, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, καί μή ὑποταττόμενοι τῷ ἰδίῳ Ἐπισκόπῳ, εἰ μὲν εἶεν κληρικοί, τοῖς τῶν κανόνων ὑποκείσθωσαν ἐπιτιμίαις, εἰ δέ μονάζοντες ἢ λαϊκοί, ἔστωσαν ἀκοινωνήτοι».

Ὁ ἀβίαστος καί ἐλεύθερος σεβασμός τῶν θεολογικῶν καί ἱεροκανονικῶν ὁρίων μέσα στό ἐκκλησιαστικό σῶμα διασώζει τήν ἐνότητα, τροφοδοτεῖ τήν ἀγάπη, οἰκοδομεῖ τήν ἐμπιστοσύνη καί δοξάζει τόν Θεό. Ἡ ἰσάγγελος μοναχική πολιτεία εἶναι καύχημα καί στολίδι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οἱ δέ «ἀξιοπόθητοι εἰς τόν Θεόν μονάζοντες» ἡ ἔνδοξη ἐμπροσθοφυλακή τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου, ὅταν βεβαίως δέν ἐξέρχονται τῶν μοναχικῶν ὁρίων καί ὑποσχέσεών τους. Τό ἦθος τῆς ἀγγελομιμῆτου μοναχικῆς πολιτείας συνίσταται στήν

ήσυχαστική τήρηση τοῦ νοῦς, στήν διά τοῦ ἐμπόνου πνευματικοῦ ἀγῶνος κάθαρση τῆς καρδίας καί στήν ἀκατάπαυστη νοερά προσευχή διά τῆς ὁποίας φωτίζεται ὁ ἔσω τῆς καρδίας ἄνθρωπος καί στηρίζεται ὁ κόσμος. Αὐτή ἡ νοερά καί ἀκοίμητη προσευχή τῶν μοναχῶν, τό ἡσυχαστικό τους ἦθος, τό εὐτονο τοῦ ἀγῶνος τους, ἡ διδασκτική σιωπή τους, τό ἀνεπιτήδευτο τῆς συμπεριφορᾶς τους, ἡ ὁμορφιά τῆς ἀπλότητός τους, ὁ πλοῦτος τῆς κατά Χριστόν πτωχείας τους, τό ἀσκητικό τους φρόνημα, ἡ καιομένη ἀπό ἀγάπη καρδιά τους, ἀποτελοῦν τήν πλέον ἀνεκτίμητη προσφορά τους στήν Ἐκκλησία καί στόν κόσμο.

Ἀγαπητοί μου χριστιανοί,

Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία ἀπό τά παλαιά ἀκόμη ἀλλά καί ἀπό τά νεώτερα χρόνια στολίζεται μέ ἱερά μοναστήρια, πού λειτουργοῦν γιά τήν ζωή μας καί τόν ἀγῶνα μας ὡς πνευματικές ὁάσεις πνευματικῆς παρακλήσεως καί εὐλογίας. Σ' αὐτά τά σπουδαία καί πανίερα σκηνώματα τῆς θείας χάριτος ἔρχεται γιά λόγους ποιμαντικούς, πρακτικούς ἀλλά καί ἐκκλησιαστικῆς τάξεως νά προστεθεῖ ἕνα ἀκόμη. Ἡ Ἱερά ἀνδρώα Μονή τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς θαυματουργοῦ. Ἡ νέα αὐτή Ἱερά Μονή ἰδρύθηκε στήν πόλη τῶν Σερρῶν, σύμφωνα μέ τίς κανονικές, ἐκκλησιολογικές καί νομικές προβλέψεις, κατόπιν ἰδικῆς μας προτάσεως, μέ τήν ἔγκριση τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ὀλοκληρώθηκε κατά τήν νομική της ὑπόσταση μέ τήν ἔκδοση τοῦ ὑπ' ἀριθμόν 121/12-5-2014 ἰδρυτικοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος. Ἡ νεοσύστατη αὐτή Ἱερά Μονή ἐλπίζομεν καί προσευχόμεθα ὀλοθύμως νά συμβάλλει οὐσιαστικά στήν πνευματική καλλιέργεια, ἐνίσχυση, πνευματική ἀσφάλεια καί τόν ἀγιασμό τῶν ἀγάμων κληρικῶν πού διακονοῦν στήν τοπική μας Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖοι πλέον θά ἔχουν

τόν τόπον τῆς πνευματικῆς τους ἀναφορᾶς. Ἦδη συγκροτήθηκε τό πρῶτο κατά τοὺς Ἱερούς Κανόνες Ἡγουμενοσυμβούλιο τῆς νέας αὐτῆς Μονῆς καί μέ τήν χάριν τοῦ ἀγίου Θεοῦ ἕνα νέο κεφάλαιο ἄρχεται γραφόμενο στήν ἱστορία τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπίσημη ἀνακήρυξη τῆς ὡς ἄνω Ἱεράς Μονῆς θά πραγματοποιηθεῖ, κατά τά ὀριζόμενα ἀπό τήν τάξιν καί τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν προσεχῆ Κυριακή 22 Ἰουνίου, κατά τήν διάρκεια τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας. Στά πλαίσια μάλιστα τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος, τήν Τετάρτη 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ., στίς 7:30 μ.μ. θά μεταφερθεῖ στήν ὡς εἴρηται νεοῖδρυθεῖσα Ἱερά Μονή, γιά ὀλιγοήμερο προσκύνημα ἀπό τήν Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Μακρυμάλλης Εὐβοίας, ἡ χαριτόβρυτος Κάρα τῆς προστάτιδος καί ἐφόρου τῆς νέας αὐτῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς θαυματουργοῦ, πρὸς ἀγιασμόν καί ἐνίσχυσιν τῆς νέας μοναστικῆς ἀδελφότητος καί τοῦ φιλαγίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δε θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ, ὁ Κύριος καί Σωτῆρας τοῦ κόσμου Ἰησοῦς Χριστός, διά τῶν διαπύρων πρεσβειῶν τῆς ἀγίας ἐνδόξου ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς θαυματουργοῦ καί πάντων τῶν ἀγίων, εἴθε ἐκ τοῦ ἀκενώτου πληρώματος τῆς χάριτός Του νά εὐλογήσῃ ἀφθονοπαρόχως τήν νέαν αὐτήν πνευματικήν μάνδραν, πρὸς σωτηρίαν καί ἀγιασμόν τῶν ἐν αὐτῇ ἐνασκουμένων πατέρων καί παράκλησιν τοῦ χριστιανῶν λαοῦ Του.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ ἀγίου Πνεύματος εἴη, μετά πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ἰω. Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Θεολόγος.

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Καθιέρωση νέας Ίεράς Μονής στην Μητρόπολή μας

Ἡ τοπική Ἐκκλησία τῶν Σερρών στολίζεται πνευματικῶς μέ πάνσεπτα ἱερά μοναστήρια πού λειτουργοῦν ὡς ἐργαστήρια ἀγιασμοῦ καί σωτηρίας ἀλλά καί ὡς λιμάνια ζωῆς καί ἐλπίδος γιά τούς πιστούς πού καταφεύγουν σ' αὐτά, γιά νά ἐμπνευσθοῦν καί νά ἐνισχυθοῦν στόν πνευματικό τους ἀγώνα.

Στά πανίερα αὐτά σκηνώματα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἤρθε νά προστεθεῖ στήν Ίερά Μητρόπολή μας ἓνα ἀκόμη.

Ἡ Ίερά ἀνδρῶνα Μονή τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρών, ἡ ὁποία μέ τήν δέουσα λαμπρότητα καί τήν πρέπουσα ἐκκλησιαστική τάξη, καθιερώθηκε ἐπίσημα ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγο, τό πρωῒ τῆς Κυριακῆς 22 Ἰουνίου 2014, κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας.

Ἡ Ίερά Μονή Ἁγίας Παρασκευῆς ἔχει ὡς σκοπό νά συμβάλλει στήν πνευματική καλλιέργεια καί τόν ἀγιασμό τῶν ἀγάμων κληρικῶν πού διακονοῦν στήν τοπική μας Ἐκκλησία, νά γίνει ὁ τόπος τῆς πνευματικῆς τους ἀναφορᾶς ἀλλά καί φάρος πνεύματος καί ἀγιασμοῦ γιά τήν τοπική μας Ἐκκλησία συνολικῶς.

Στήν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε τόσο στόν ἱερό θεσμό τοῦ μοναχισμοῦ ὅσο καί στούς πνευματικούς, ποιμαντικούς ἀλλά καί πρακτικούς λόγους ἴδρυσης τῆς ὡς εἴρηται Ίεράς Μονῆς, ἀλλά καί στό ἱστορικό τῶν ἐνεργειῶν πού ἀπαιτήθηκαν γιά τήν εὐόδωση τοῦ ἐγχειρήματος.

Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος χάρισε στήν ἀδελφότητα τῆς Ίεράς Μονῆς περίτεχνο Σταυρό μέ μικρό ἀπότμημα τοῦ Τιμίου Ξύλου καί εὐχήθηκε τά δέοντα στή νέα ἀδελφότητα.

Στά πλαίσια μάλιστα τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ πνευματικοῦ γεγονότος γιά τήν Ίερά Μητρόπολη εἶχε μεταφερθεῖ ἀπό τήν Ίερά Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μακρυμάλλης Εὐβοίας ἡ χαριτόβρυτος κάρα τῆς προστάτιδος τῆς Ίεράς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἐνῶ πλῆθος πιστῶν προσήλθε στήν Ίερά Μονή ἀπό τό ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης, 16 Ἰουνίου, γιά νά συμμετάσχει στίς καθημερινές ἱερές ἀκολουθίες καί νά λάβει δαψιλῶς τήν θεία χάρη καί τήν εὐλογία.

**Προεδρικό Διάταγμα ἰδρυσις Ἱερᾶς Μονῆς
Ἁγίας Ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς θαυματουργοῦ**

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ
Ἀρ. Φύλλου 121
27 Μαΐου 2014

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 75

**Ἰδρυση Ἀνδρώας Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίας Ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης, πού βρίσκεται στή Δημοτική Κοινότητα
Σερρών, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σερρών, τοῦ Δήμου Σερρών, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνό-
τητας Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας.**

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐχοντας ὑπόψη:

1. Τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 3 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146) σέ συνδυασμό μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. α' τοῦ ἀριθμ. 39/1972 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καί τῶν Ἡσυχαστηρίων» (Α' 103).
2. Τό Π.Δ. 119/2013 «Διορισμός Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβέρνησης, Ὑπουργῶν, Ἀναπληρωτῶν Ὑπουργῶν καί Ὑφυπουργῶν» (Α' 153).
3. Τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ Κώδικα Νομοθεσίας γιά τήν Κυβέρνηση καί τά Κυβερνητικά Ὄργανα (ἄρθρο πρῶτο τοῦ Π.Δ./τος 63/2005, (Α' 98).
4. Τή σύμφωνη γνώμη τοῦ Ἐπιχωρίου Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών Νιγρίτης (ἀπόφαση ἀριθμ. 105/25-10-2013).
5. Τήν ἐγκριση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού δόθηκε στήν 1/10-12-2013 Συνεδρία τῆς 157ης Συνοδικῆς Περιόδου.
6. Τό γεγονός ὅτι ἀπό τίς διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος αὐτοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη σέ βάρος τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ.
7. Τήν ἀριθμ. 65/2014 γνωμοδότηση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, μέ πρόταση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καί Θρησκευμάτων, ἀποφασίζουμε:

Ἄρθρο 1

Ἰδρύεται Ἀνδρώα Κοινοβιακή Μονή Ἁγίας Ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης, πού βρίσκεται στή Δημοτική Κοινότητα Σερρών, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας.

Ἄρθρο 2

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχίζει ἀπὸ τή δημοσίευσή του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Στόν ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων, ἀναθέτουμε τή δημοσίευση καί ἐκτέλεση τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἀθήνα, 12 Μαΐου 2014
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΑΡΟΛΟΣ ΓΡ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

μήνυμα

του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγου
πρός τους μαθητές και τις μαθήτριες της καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλε-
ως, πού διαγωνίζονται στις Πανελλήνιες Σχολικές Ἐξετάσεις.

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Μέ τή χάρη καί τό πλούσιο ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἡ σχολική χρονιά φθάνει στό τέλος της. Μαζί μέ αὐτήν πλησιάζουν καί οἱ ἡμέρες τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων, στίς ὁποῖες θά κληθεῖτε νά δώσε-
τε τόν καλύτερό σας ἑαυτό, ἔτσι ὥστε νά μπορέσετε νά ἀπαντήσετε ἄριστα στά θέματα, πού θα
σᾶς ζητηθοῦν καί νά πετύχετε αὐτό πού γιά πολλούς μοιάζει ἕνα ὄνειρο καί στόχος ζωῆς, τήν εἰσα-
γωγή σας δηλαδή στά Ἀνώτερα καί Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά καί Τεχνολογικά Ἰδρύματα τῆς πα-
τρίδας μας.

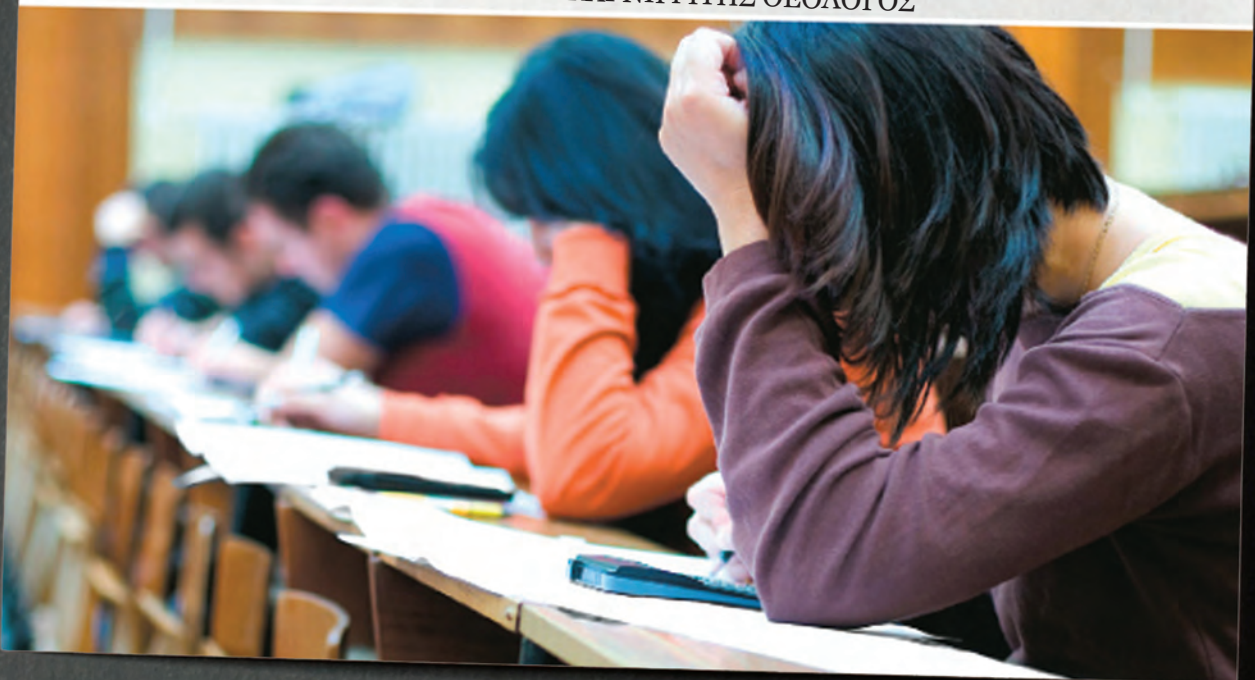
Κοντά σας σέ αὐτές τίς δύσκολες καί ἰδιαίτερος ἀπαιτητικές ἡμέρες εἶναι ὄχι μόνο οἱ γονεῖς
καί οἱ δάσκαλοι σας, ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ φιλόστοργη πνευματική μητέρα ὄλων μας. Ὅλοι μας
προσευχόμαστε γιά ἐσᾶς, ὥστε ὁ Φωτοδότης Χριστός νά φωτίσει τήν προσπάθειά σας, νά βοη-
θήσει τόν καθένα καί τήν καθεμία νά ἀνταποκριθεῖ ἐπιτυχῶς στίς ἀπαιτήσεις αὐτῆς τῆς δοκιμασίας,
δικαιώνοντας ἔτσι μακροχρόνιες προσπάθειες καί ἀγῶνες. Ἐκεῖνος εἶναι δίπλα μας σέ κάθε ἀγῶ-
να, σέ κάθε κοπιαστική προσπάθεια καί φροντίζει, ὥστε οἱ προσπάθειές μας νά ἔχουν πάντοτε
θετικό ἀποτέλεσμα.

Σᾶς εὐχομαι ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου πλησμονή δυνάμεως καί φωτισμοῦ στήν ὁμορφὴ
αὐτῆς προσπάθειά σας. Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί σας. Σᾶς συνοδεύω αὐτές τίς ἰδιαίτερες ὥρες μέ τήν
ἀγάπη καί τήν προσευχή μου. Καλή ἐπιτυχία.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

«Οικογενειακή εστία»! Τό εύλογημένο πατρικό σπίτι, πού τό κυβερνά ή πίστη στό Θεό, ή έλπίδα γιά τό μέλλον, ή αγάπη sé όλους. Η ζεστή φωλιά, πού στεγάζει τίς χαρές καί τίς λύπες, τά όράματα καί τίς προσδοκίες, τήν είσοδο στή ζωή καί τήν έξοδο άπ' αύτήν. Τό άναντικατάστατο περιβάλλον, όπου διακονούν μέ άμοιβαίο σεβασμό καί χωρίς όρους ή αγάπη του πατέρα καί ή στοργή τής μητέρας. Ό επίγειος παράδεισος, όπου γεννιέται, τρέφεται καί άνατρέφεται τό ζωντανό λουλούδι, ό νέος άνθρωπος.

Όμως σήμερα στήν έποχή τής τεχνοκρατίας, του εύδαιμονισμού καί τής άποδυνάμωσης των πνευματικών καί ήθικων αξιών ποιά είναι ή πραγματικότητα πού βιώνουμε;

Ό γάμος συνεχίζει νά άποτελεί τό μέγα Μυστήριο τής Έκκλησίας μας, μέ τό όποιο ή χάρη του Θεού διαποτίζει τό σύνδεσμο του άνδρα καί τής γυναίκας στή σωματική, τήν ψυχική καί τήν πνευματική τους όλότητα;

Η οικογένεια παραμένει τό φυσικό έργαστήρι άγωγής καί ό πρώτος πυρήνας τής ζωής καί του πολιτισμού. Οι γονείς, πατέρας καί μητέρα, έρχόμενοι εις «γάμου κοινωνίαν» είναι έτοιμοι νά παραιτηθούν άπό τήν άτομικότητά τους καί νά προχωρήσουν άπό τό «έγώ» καί τό «σύ» στό «έμεϊς» μέ τή βεβαιότητα ότι έτσι άνοίγει ό δρόμος γιά τήν άρμονική συζυγία καί τήν τεκνογονία, χωρίς κλυδωνισμούς καί περιπέτειες;

Τά έρωτήματα αυτά καί άλλα πολλά παρόμοια προκαλούν, δικαιολογημένα, έντονο προβληματισμό στίς μέρες μας, ενώ άρχίζει νά παίρνει άνησυχητικές διαστάσεις τό φαινόμενο των μητέρων πού ξεφεύγουν όλο καί περισσότερο άπό τήν ιερότητα τής μητρότητας μέ τή συμμετοχή τους sé κοινωνικές καί επαγγελματικές δραστηριότητες έξω άπό τό σπίτι, αλλά καί των πατέρων πού δυσκολεύονται νά προσαρμοστούν στό νέο ρόλο τής πατρότητας καί νά ανταποκριθούν στίς συσσωρευμένες άπαιτήσεις τής σύγχρονης οικογένειας.

Γιά νά άντιμετωπισθούν μέ έπιτυχία καί άνώδυνα οι έπαναστατικές κοινωνικές αλλαγές, πού συντελοούνται, καί νά διασφαλισθεϊ ή ψυχική εύσάθεια καί ή σωματική καί πνευματική υγεία τής οικογένειας, καί μάλιστα των παι-

19 ΙΟΥΝΙΟΥ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Του Φιλολόγου Καθηγητή
Θεόφилου Πασχαλέρη

διών, επιβάλλεται τόσον οι πατέρες, όσον και οι μητέρες να γίνουν άληθινοί: Να γνωρίσουν τό βαθύτερό τους εΐναι, να συμπιλιωθοϋν με τόν εαυτό τους και να άποφασίσουν να εκφράσουν στή ζωή τους αυτό, πού εΐχουν μέσα τους.

«Γένοιο οΐος εΐ, τοϋτο μαθών», προτρέπει άπό τά βάθη τών αιώνων ό Πίνδαρος.

Ή αύτογνωσία θά επιφέρει τή διαπίστωση ότι στήν προσωπικότητα τοϋ κάθε άνθρώπου συνυπάρχουν τό γυναικεΐο και τό άνδρικό στοιχειΐο. Οι μητέρες, άφοϋ τούς τό επέτρεψε ή εποχή, εξέφρασαν τό δικό της «άρσενικό» στοιχειΐο με τή δράση, τό λόγο και τήν εξωτερικευση.

Άπομένει και οι πατέρες να άποδεχθοϋν τΐς δικές τους, περιορισμένες βέβαια «γυναικεΐες» ιδιότητες και να πιστέψουν ότι στό πρόσωπό τους ενώνονται στοιχειά τής σταθερότητας και τής ευαισθησίας, πού εΐναι δυνατό να εναλλάσσονται ανάλογα με τΐς άπαιτήσεις τών περιστάσεων. Ή άποδοχή αύτΐς τής ψυχοβιολογικής πραγματικότητας θά τούς όδηγήσει στήν ολοκλήρωση, θά τούς επιτρέψει να εκφράζουν πιό εύκολα τό συναισθηματικό τους κόσμο και θά τούς βοηθήσει να ξεπεράσουν άναχρονιστικά στερεότυπα τοϋ παρελθόντος.

Άλλωστε και οι καιροΐ μας άπαιτοϋν οι πατέρες να γίνουν πιό λειτουργικοί στήν «οικογενειακή εΐστία» και να εκδιπλώσουν στό σύνολό τους τΐς προσωπικές δυσαναπλήρωτες δεξιότητές τους.

Στή σύγχρονη οικογένεια - τή λεγόμενη «συζυγική» ή «πυρηνική» - ή διαφοροποίηση τών παραδοσιακών ρόλων τών συζύγων δέν εΐναι άπλώς επιθυμητή, αλλά κρίνεται και άναγκαΐα. Οι πατέρες επιβάλλεται να στηρίζουν τή σύζυγό τους όχι μόνο ως γυναΐκα τους, αλλά και ως μητέρα τών παιδιών τους. Ή άξιοπρεπής συμμετοχή τους σΐς χάρεις τής μητρότητας θά τούς προσφέρει άτομική εύφροσύνη και άντικειμενική άποδοχή και καταξίωση.

«Οϋ γάρ τό σπειραι ποιεί πατέρα μόνον, αλλά τό παιδεϋσαι καλώς. Οϋδέ τό κυΐσαι μητέρα εργαζεται, αλλά τό θρέψαι καλώς», διαπιστώνει ό ιερός Χρυσόστομος.

Γΐ αυτό και ή πατρική λειτουργία πρέπει σήμερα να διευρυνθει και να γίνει πιό οϋσιαστική. Οι πατέρες εΐναι σημαντικό, άν δέν ύπάρχει σοβαρό

προσωπικό κώλυμα, να παρίστανται σε όλα τά γεγονότα, πού άφοροϋν τό παιδί, κατά τήν περίοδο τής έγκυμοσύνης, αλλά και τΐς κρίσιμες ώρες τοϋ τοκετοϋ να παραστέκονται με τρυφερότητα στή γυναΐκα τους και να τής έμπνέουν τό αίσθημα τής σιγουριΐς και τής ασφάλειας. Οι συντονισμένες ένεργειες και οι κοινές έμπειρίες ύφαινουν ένα βαθύτερο σύνδεσμο, καλλιεργοϋν τήν πνευματική τους ολοκλήρωση και βοηθοϋν να προετοιμαστοϋν καλύτερα για τόν καινούργιο τους ρόλο ως γονεΐς.

Ή πατρότητα όμως ιδιαίτερα δοκιμάζεται μετά τόν τοκετό. Τότε ύπάρχει ό κίνδυνος να ελθουν στήν επιφάνεια άπωθημένα και να δημιουργηθοϋν σοβαρά προβλήματα σΐς συζυγικές σχέσεις. Γΐ αυτό καλόν εΐναι οι μητέρες να μΐν παραμελοϋν τή ρομαντική πλευρά τοϋ γάμου τους για χάρη τής μητρότητας και οι πατέρες να πιστέψουν ότι ή εύτυχία ή δική τους και τών δικών τους εξαρτάται και άπό τήν έγκαιρη προσαρμογή τους στή νέα οικογενειακή κατάσταση και άπό τήν ενεργό συμμετοχή τους στή φροντίδα τοϋ νεογέννητου άπό τήν άρχή. Ή κοινή έμπρακτη αγάπη για τό παιδί θά άποτελει προέκταση και έμπέδωση τής δικής τους αγάπης και θά συμβάλλει να γίνουν τά παιδιά τους πιό δυνατά, πιό άνεπτυγμένα και πιό εύγενικά.

Τά παιδιά εΐχουν άνάγκη ζωτική - ιδιαίτερα κατά τά 5 πρώτα χρόνια τής ζωής τους, όποτε δημιουργοϋνται τά λεγόμενα «θεμελιακά βιώματα» να παίξουν και να διασκεδάσουν με τόν πατέρα τους, αλλά και να ζήσουν έντονα τήν παρουσία του. Τά σχετικά έρεθίσματα, πού δέχονται, καταγράφονται στόν έγκέφαλό τους και βοηθοϋν καιρια στή συναισθηματική και διανοητική τους ανάπτυξη. Οι περισσότερες παθολογικές έκρήξεις, πού συμβαίνουν κατά τήν έφηβική περίοδο, θά μπορούσαν να άποφευχθοϋν, άν οι πατέρες φρόντιζαν να δημιουργήσουν αγαπητική σχέση και βαθιά οικειότητα με τά παιδιά τους κατά τήν προσχολική ήλικία.

Οΐ πατέρες πρέπει να γνωρίζουν ότι τά παιδιά στά χρόνια τής ανάπτυξης, εΐναι ολοκληρωτικά άφημένα στήν επίδραση τής άτμόσφαιρας και τοϋ πνεϋματος τής οικογένειας. Άφομοιώνουν, χωρίς οϋσιαστική αντίσταση, ό,τι ακοϋνε και προπαντός ό,τι βλέπουν γύρω τους. Όλα τούς έντυπώνονται άνεξίτηλα και σταθερά. Αντίθετα κατά τήν έφηβι-

κή ηλικία παίρνουν κριτική στάση και επαναστατούν. Αρχίζει τότε ή περίοδος του προβληματισμού, της άμφισβήτησης, της εξέγερσης και του άρνητισμού.

Και τά προβλήματα, πού δημιουργούνται, όξύνονται ακόμη περισσότερο, καθώς τό σημερινό σχολείο περιορίζει τήν παιδευτική του προσπάθεια στην παροχή γνώσεων και σπανίως καλλιεργεί έξεις άρετής, ένω ή κοινωνία, μέ τήν εύδαιμονιστική της νοοτροπία και τά έμπορικά κυκλώματα, προσφέρει άφθονα ό,τι ή οικογένεια άρνεϊται. Υπό τίς συνθήκες αυτές τό έργο τών πατέρων δυσκολεύει και ό ρόλος τής πατρότητας γίνεται άποστολικός. Πέρα από τή σαφή γνώση τών πραγμάτων και τή δυναμική συμμετοχική παρουσία στά δρώμενα τής οικογένειας, οι πατέρες πρέπει συνεχώς νά άνανεώνονται και νά άναπροσανατολίζονται μέ βάση τίς καθημερινές έμπειρίες τής οικογενειακής ζωής και τής κοινωνικής πραγματικότητας. Για νά βοηθήσουν τά παιδιά τους και νά συμβάλουν στην άναβάθμιση του περιβάλλοντός τους, έπιβάλλεται πρώτα νά διδαχθούν οι ίδιοι και νά βελτιώσουν τόν έαυτό τους. Η συμπεριφορά τών παιδιών τους άντανακλά τή δική τους συμπεριφορά και μεταβάλλεται μαζί της. Τό ήθος και ή ζωή τους γενικώς άποτελεϊ καθρέφτη τους.

Βέβαια, άξιοι και καλοί πατέρες δέν έχουν πάντοτε τή χαρά νά βλέπουν στά παιδιά τους ψυχές ίσορροπημένες και φωτεινές σαν τίς δικές τους. «Από ρόδο βγαίνει άγκάθι», λέει ό λαός μας. Οι συμβουλές και τό παράδειγμα, ό ιδρώτας και οι θυσίες δέν άποφέρουν πάντοτε τά άναμενόμενα. Τά άπροσδόκητα και οι δοκιμασίες δέν σπανίζουν στά ανθρώπινα. «Χαρές και λύπες στη ζωή βαδίζουνε άντάμα», διαπιστώνει ό ποιητής. Καμιά προϋπόθεση και κανένα περιβάλλον δέν προδικάζει άπόλυτα τό μέλλον.

Όμως και για τίς περιπέτειες του είδους αυτού οι άξιοι πατέρες γνωρίζουν τό φάρμακο. Καταφεύγουν στην ύπερφυσική εύλογία, πού υπάρχει για τά προβλήματα τής συζυγίας από τό μυστήριο του γάμου. Χρησιμοποιούν τήν άτομική συνοδό προσευχή, πού άποτελεϊ έκφραση άγάπης και προσφέρει άνακούφιση και ψυχική γαλήνη σε κάθε δοκιμαζόμενο πιστό, ένω συγχρόνως μετατρέπει σε κατορθωτά πράγματα, πού χωρίς τή θεία χάρη, είναι άκατόρθωτα.

Στίς μέρες μας όλοι όμιλούν για κρίση. Η ποιότητα βρίσκεται σε διωγμό. Τά οικονομικά μεγέθη και οι βιολογικές άξίες θεοποιοούνται. Η οικογένεια ως θεσμός κλονίζεται. Οι γονείς συμπιέζονται από τό άγχος τής βιοπάλης και συνθλίβονται από τά προβλήματα τής καθημερινότητας. Η παιδεία υποβαθμίζεται σε έκπαίδευση. Η κοινωνία ζει σε τηλεοπτική και καταναλωτική άποχαύνωση και έχει μεταβληθεί σε παιχνίδι προσωπειών και όχι προσωπικοτήτων.

Τά μίντια προβάλλουν, συνήθως, πρότυπα και άξίες πού εύτελίζουν τή ζωή. Τό καταξιοτικό τρίπτυχο «*θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια*» άντικαταστάθηκε από τό τρίπτυχο «*κινητό, άκίνητα, αυτοκίνητο*».

Στίς κρίσιμες αυτές ώρες για τόν άνθρωπο και τόν πολιτισμό οι πατέρες καλούνται νά μείνουν όρθιοι και ή «*οικογενειακή έστία*» νά άνακτήσει τήν πατροπαράδοτη ιερότητά της.

«*Οι καιροί ου μενετοί*»· «*Στῶμεν καλῶς*»!

Οι πατέρες, άπαλλαγμένοι από τά στερεότυπα του άυταρχικού PATER FAMILIAS του παρελθόντος, χρέος έχουν νά άποδεχθούν τή νέα ταυτότητα τής πατρότητας τής σύγχρονης οικογένειας, νά συμπιλωθούν μέ τήν ψυχοσύνθεσή τους και νά άναπτύξουν σε ισότιμη σχέση τίς δεξιότητές τους εκείνες, πού θά τούς άναδείξουν σε καλούς συζύγους και άξιους πατέρες. Νά ένώσουν μέ τίς γυναϊκες τους και μητέρες τών παιδιών τους τά διαφορετικά χαρίσματά τους, τίς δύο συνειδήσεις τους, τίς δύο βουλήσεις τους, τίς δύο δυνάμεις τής άγάπης τους και νά μοχθήσουν σύμφυχοι για τήν πραγμάτωση του κοινού σκοπού:

Νά ώριμάσουν έγκαίρως τά παιδιά τους και νά θωρακισθούν μέ όλα τά έφόδια, πού θά τά επτρέψουν νά εύτυχήσουν ως πρόσωπα και νά καταξιωθούν στην κοινωνία.

Νά τά έμπνεύσουν τό σεβασμό και τήν άφοσίωση στις αιώνιες πνευματικές άξίες τής χριστιανικής μας πίστης και νά τά καταστήσουν ικανά νά άντιμετωπίζουν μέ γενναιότητα τίς τρικυμίες και μέ σεμνότητα τίς χαρές τής ζωής.

Τότε άσφαλώς οι πατέρες θά έχουν ήσυχη τή συνείδησή τους, γιατί έξεπλήρωσαν πλήρως τά γονεϊκά τους καθήκοντα και έπομένως δέν έξησαν εις μάτην.

Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ & Η ΑΝΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΩΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΥΓΙΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ γράφτηκε μὲ ἀφορμὴ ἓνα κείμενο τοῦ Ν. Μαραντζίδη, ἀναπληρωτῆ καθηγητῆ πολιτικῆς ἐπιστήμης στὸ πανεπιστήμιο Μακεδονίας, πού δημοσιεύτηκε στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» στίς 27.4.2014. Στὸ κείμενο αὐτὸ θίγεται ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ πάντοτε ἐπίκαιρο θέμα: ἡ καλλιέργεια τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀνεκτικότητος ὡς παράγοντες τῆς ὑγιοῦς κοινωνικοποιήσεως τῶν νέων μας. Ἐπισημαίνονται παράλληλα καὶ ὀρισμένα θλιβερά φαινόμενα τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος.

Γράφει συγκεκριμένα ὁ κ. Μαραντζίδης: «Σέ μιά πρόσφατη ἔρευνα πραγματοποιημένη ἀπὸ τὸ World Values Survey μὲ θέμα τῆ σημασία, πού δίνουν οἱ γονεῖς στὴ μετάδοση στὰ παιδιά τους τῆς ἀξίας τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀνεκτικότητος, ἡ Ἑλλάδα κατατάχθηκε τελευταία, ἀνάμεσα σέ 69 χῶρες ... Χαμηλά μαζί μὲ τὴν Ἑλλάδα βρίσκονται καὶ χῶρες, ὅπως ἡ Οὐγκάντα, ἡ Ἀλγερία καὶ τὸ Πακιστάν».

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας αὐτῆς μᾶς προβληματίζουν, πρέπει νὰ μᾶς προβληματίζουν γιὰ τὴν σημερινή μας κατάντια. Ἀλήθεια, τί ἀπέγιναν οἱ παραδοσιακὲς ἐκεῖνες ἀξίες μας, πού μᾶς κρατοῦσαν ὀρθίους σέ χαλεπούς καιροὺς καὶ γιὰ τίς ὁποῖες καμαρώναμε καὶ νιώθαμε ἐθνικὰ περήφανοι; Κάποτε ὁ σεβασμός, ἡ ἐκτίμηση δηλαδή καὶ ἡ ἀπόδοση τιμῆς σέ πρόσωπα ἀξιοσέβαστα (γονεῖς, ἱερεῖς, δασκάλους, ἠλικιωμένους), πρόσωπα γενικά χαρακτηριζόμενα γιὰ τὴν ἀρχοντιά τους καὶ γι' αὐτὸ ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὸν κοινωνικό τους πε-

ρίγυρο, θεωροῦνταν καθῆκον αὐτονόητο. Οἱ διαφορὲς παραδοσιακὲς μας ἀξίες, διαποτισμένες ἀπὸ τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη γιὰ τὸ διπλανό μας, ὅποιος κι ἂν ἦταν αὐτός, βιωμένες μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ὀρθόδοξης πνευματικότητος, ἀποτελοῦσαν τὴν πεμπτουσία τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς ζωῆς μας γενικότερα.

Συνηθισμένο φαινόμενο π.χ. ἦταν εἰδικὰ στὴν ἐπαρχία, ὅταν κάποια οἰκογένεια ἀντιμετώπιζε μιά μεγάλη δοκιμασία, ὅπως βαριά ἀρρώστια ἢ θάνατο οἰκογενειάρχου καὶ γι' αὐτὸ ἀδυναμία ἀνταποκρίσεως τῆς σέ ἐπείγουσες γεωργικὲς ὑποχρεώσεις τῆς, τότε σύσσωμο τὸ χωριό, ὕστερα ἀπὸ προτροπὴ τοῦ ἱερέα στὴν κυριακάτικη θεία λειτουργία, νὰ σπεύδει νὰ ἐκτελέσει τίς ἐργασίες αὐτές. Ὁ ἐθελοντισμός, ἡ ἀναγκαιότητα τοῦ ὁποῖου κάθε τόσο συνιστᾶται ἀπὸ διάφορους φορεῖς στὴν ἐποχή μας, ἦταν τότε πηγαῖος καὶ αὐθόρμητος.

Πρόθεσή μας δέν εἶναι νὰ ὠραιοποιήσουμε τὸ παρελθόν. Εἶχαμε καὶ τότε τίς ἀδυναμίες μας. Τὰ ἀρνητικὰ κοινωνικά φαινόμενα δέν ἔλειπαν, λαμβανομένου ὑπόψη καὶ τοῦ χαμηλοῦ μορφωτικοῦ μας ἐπίπεδου. Συγκρινόμενα ὁμως τὰ φαινόμενα αὐτὰ μὲ τὴ σημερινή ἑλληνικὴ πραγματικότητα ἦταν ἀσυγκρίτως λιγότερα.

Καὶ σήμερα; Γράφει ὁ κ. Ν. Μαραντζίδης στὸ ἄρθρο του, πού μνημονεύσαμε: «Ἡ ἰδεολογικὴ ριζοσπαστικοποίηση τῆς μεταπολίτευσης ὑπονόμευσε τίς καθιερωμένες κοινωνικὲς ἱεραρχίες. Ὁ ἠλικιωμένος καθηγητῆς σου,

γιά παράδειγμα, έπαψε νά θεωρεΐται πηγή κοινωνικῆς αὐθεντίας καί πρόσωπο αξιόσεβαστο. Τώρα μπορείς νά τόν χλευάζεις δημόσια, νά τοῦ χτίζεις τό γραφεῖο ἢ νά τόν κρατᾶς ὄμηρο γιά ὤρες. Ἐάν χρειαστεῖ μπορείς καί νά τόν χτυπήσεις ... Τό ἴδιο μπορείς νά κάνεις καί μέ τούς ἀντιπρόσωπους (πού ἐσύ ψήφισες) στό κοινοβούλιο ἢ ὅποιοιδήποτε ἄλλο φορέα ὑποτιθέμενου κύρους ἢ ἐξουσίας. Ἡ ἀτομική ἢ συλλογική ἐπιδίωξη, τό «ἔτσι θέλω», ἔγινε γιά πολλούς ἢ μόνη νομιμοποιητική δύναμη (παρατηρεῖστε πῶς συμπεριφέρονται οἱ συνδικαλιστές).

Ἡ ἔλλειψη σεβασμοῦ πρός τό διπλανό μας συνδυάζεται συχνά καί μέ τήν ἔλλειψη ἀνεκτικότητας στή διαφοροτικότητα. Δέν ἀνεχόμαστε τή διατύπωση διαφορετικῆς ἄποψης ἀπό τή δική μας. Διεκδικοῦμε τό ἀλάθητο τῆς ἄποψῆς μας καί πασχίζουμε σώνει καί καλά νά τήν ἐπιβάλλουμε στους ἄλλους. Ὅλα αὐτά τά διαπιστώνουμε παρακολουθώντας τίς διάφορες τηλεοπτικές συζητήσεις, οἱ ὁποῖες συχνά μετεξελίσσονται σέ κοκορομαχίες. Οἱ φωνασκίες, οἱ προπηλακισμοί, οἱ προσβολές, οἱ ὕβρεις τῶν συνομιλητῶν μεταξύ τους δίνουν καί παίρνουν. Οἱ συντονιστές δημοσιογράφοι τῶν συζητήσεων αὐτῶν, ἀντί νά αἰσχύνονται γιά τήν ὀξύτατη ἀντιπαράθεση καί ἀντιπαλότητα, στήν ὁποία μετεξελίσσεται ἡ συζήτηση, ἐπαίρονται, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἔτσι ἡ συζήτηση παίρνει τή μορφή ἑνός ζωντανοῦ διαλόγου. Ἐάν κάποιος συνομιλητής, ὅταν παίρνει τό λόγο, παρακαλέσει νά μήν τόν διακόπτουν προκειμένου νά ὀλοκληρώσει τή διατύπωση τῆς σκέψης του, τοῦ ἀπαντοῦν ὅτι στό διάλογο δέν πρέπει νά ἔχουμε παράλληλους μονολόγους, ἀλλά ἔντονη ἀντιπαράθεση ἐπιχειρημάτων.

Ἡ λεκτική βία εἶναι ἕνα ἄλλο θλιβερό φαινόμενο, πού παρατηρεῖται στόν ἑλλαδικό χῶρο. Ἡ βία αὐτή παίρνει ἀνησυχητικές διαστάσεις στίς μέρες μας. Γίνεται δέ εὐρέως γνωστή στά παιδιά μας μέσω τῆς τηλεόρασης, ἡ ὁποία ἀσκεῖ καταλυτική ἐπί-

δραση πάνω τους σ' ὅτι ἀφορᾶ στή διαμόρφωση τοῦ ἠθους τους, ιδιαίτερα μέ τά διάφορα σήριαλ καί τά κινηματογραφικά ἔργα, πού προβάλλει καί στά ὁποῖα εἶναι διάχυτη ὄχι μόνο ἡ λεκτική, ἀλλά καί ἡ σωματική βία.

«Ἡ ὑπεραφθονία τῆς λεκτικῆς βίας -λέγει ὁ Ν. Μαραντζίδης- μέ ἐκπλήσσει ἀρνητικά, μέ σοκάρει ... ὅταν ἀποκαλεῖς τόν ἄλλο δωσίλογο, πουλημένο, φασίστα, προδότη, γιατί ἀπορεῖς στή συνέχεια, ἄν κάποιος θερμοκέφαλος πηγαίνει ἀκόμη πιά πέρα;». Φράσεις ὅπως: «μπάτσοι, γουρουνία», πού ἐκστομίζονται συνήθως κατά τίς διάφορες διαδηλώσεις ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν, τῶν ἐπιφορτισμένων μέ τήν προσωπική μας ἀσφάλεια καί τήν τήρηση τῆς ἐννομῆς τάξης, ἀποτελοῦν τό ἀποκορύφωμα τῆς λεκτικῆς καί ὄχι μόνο βίας. Τό φαινόμενο αὐτό καθίσταται ἀκόμη πιά ὀδυνηρό, ὅταν καλλιτέχνες, πού διατείνονται ὅτι ἀσκοῦν ψυχαγωγικό ἔργο, ἐπιδιώκουν, προκειμένου νά προκαλέσουν τό γέλιο, τίς ἐπευφημίες καί τίς ἐπιδεκμασίες τῶν θεατῶν τους, νά ξεφτιλίσουν καί νά ὑποβιβάσουν τό συνομιλητή τους, πού διαφωνεῖ μαζί τους, προβαίνοντας σέ ἄσεμνες χειρονομίες καί στήν ἐκστόμιση χυδαίων φράσεων ἐναντίον του. Σεμνύνονται δέ γιά τήν τακτική τους αὐτή, ἰσχυριζόμενοι ὅτι «κάνουν σάτιρα» καί αὐτοχαρακτηριζόμενοι ὡς οἱ Ἀριστοφάνηδες τῆς ἐποχῆς μας.

Σ' ὅλους αὐτούς τούς «προοδευτικούς», τούς ἠθικούς αὐτουργούς τῆς σημερινῆς πολιτισμικῆς μας κατάπτωσης, ἐμεῖς ἀντιτείνουμε τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Πᾶς λόγος σαπρός ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μή ἐκπορευέσθω, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθός πρός οἰκοδομήν τῆς χρείας, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσιν» (Ἐφεσ. 4, 22). Δηλαδή, κανένας βλαβερός λόγος ἄς μή βγαίνει ἀπό τό στόμα σας παρά μόνο ὠφέλιμος, πού μπορεῖ νά οἰκοδομήσει, ὅταν χρειάζεται, καί νά κάνει καλό σ' αὐτούς πού τόν ἀκοῦνε.

Οί ὥρες ἀνήκουν στίς ἑπτὰ ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου καί τελοῦνται κανονικά ἢ Α΄ στίς ἑπτὰ τό πρωί, ἢ Γ΄ στίς ἑννέα, ἢ Στ΄ στίς δώδεκα καί ἢ ἐνάτη στίς τρεῖς τό ἀπόγευμα. Ὁ καθορισμός τῶν λειτουργικῶν αὐτῶν ὥρῶν σχετίζεται μέ τήν ἰουδαϊκή διαίρεση τοῦ ἡμερονυκτίου χρόνου πού ἔχει ὡς βάση τήν Ἀνατολή ἢ τή Δύση τοῦ ἡλίου. Ἔτσι σήμερα σέ λειτουργική χρήση εἶναι οἱ «μεγάλες ὥρες» τῆς Μεγ. Παρασκευῆς, πού εἶναι καί οἱ παλαιότερες, τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καί τῶν Θεοφανείων καθὼς ἐπίσης καί οἱ καθημερινές «μικρές ὥρες» πού γιά λόγους καθαρά πρακτικούς ἐπικράτησε νά τελοῦνται μόνο στά Μοναστήρια.

Μοναστήρια, ὅπου προσέλαβε δημόσιο καί κοινοτικό χαρακτήρα.

Μόνο ἡ Ἀ΄ ὥρα ἔχει μοναχική προέλευση εἰσαχθεῖσα στή λατρεία τήν ἐποχή τοῦ ἁγ. Κασσιανοῦ (5ος αἰών.), «γιά νά ἐμποδισθεῖ ἢ μετά τήν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου μέχρι τό πρωί ἀνάπαυση τῶν μοναχῶν»³. Ἐνταγμένες οἱ ἀκολουθίες αὐτές στή λογική τοῦ συνεχοῦς ἁγιασμοῦ τοῦ χρόνου καί τῆς «ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ» πνευματικῆς ἀγρύπνιας τοῦ ἀνθρώπου, στό κοινό γιά ὅλες διάγραμμα, μέ τίς διαφορες παρεμβολές ἀνάλογα μέ τή γιορτή καί τή λατρευτική περίοδο, ἔχουν τά ἀκόλουθα λειτουργικά στοιχεῖα. Τό «Δεῦτε προσκυνήσωμεν...» τρεῖς διότι «οὔτος ἡμῖν

ΘΕΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

Τοῦ Παναγιώτη Ἱ. Σκαλτσῆ
Ἀναπλ. Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Οἱ ἀκολουθίες αὐτές σχετίζονται μέ τό νόημα πού δίνει ἡ Ἐκκλησία στή θεολογία τοῦ χρόνου καί στόν ἁγιαστικό ρόλο πού μπορεῖ νά παίξει γιά τόν ἄνθρωπο ἢ λειτουργική ἀξιοποίησή του. Συγκεκριμένες ὥρες προσευχῆς ὑπῆρχαν καί στήν ἰδιωτική προσευχή τῶν Ἰουδαίων, τήν ὁποία τήρησαν οἱ ἀπόστολοι καί οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Στήν Καινή Διαθήκη π.χ. ἀναφέρεται ἡ προσευχή τοῦ Πέτρου καί τοῦ Ἰωάννη στό Ναό τοῦ Σολομῶντος «τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην»¹. Ὁ Πέτρος ἀκόμη προσευχήθηκε στό σπίτι τοῦ Σίμωνα τοῦ βυρσέως στήν Ἰόππη «περὶ ὥραν ἐνάτην»². Ἡ ἰδιωτική αὐτή προσευχή ἀργότερα ἐπικράτησε καί στά

βασιλεύς καί αἰώνιος... ἐλευθερώσας ἡμᾶς τοῦ σκότους καί τοῦ θανάτου», τρεῖς ψαλμούς ἢ κάθε ὥρα «εἰς τιμὴν τῆς Τριάδος εὐχαριστίαν Θεῷ περιέχοντες, καί τό ἐλθεῖν ἐφ' ἡμᾶς αὐτοῦ τὴν θεία λαμπρότητα». Ἀκόμη τρία τροπάρια, τό προκείμενο, Τρισάγιο, Κύριε ἐλέησον σέ κάθε ὥρα σαράντα φορές «εἰς ἁγιασμόν τοῦ καιροῦ παντός τῆς ζωῆς ἡμῶν» καί «εἰς ἐξάλειψιν τῶν ἐν πάσῃ ἡμέρᾳ καί ὥρᾳ ἀμυθῆτων ἡμῶν ἁμαρτιῶν». Ἀκολουθεῖ ἡ εὐχή «ὁ ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ» ἢ ὁποία ζητᾶ τόν ἁγιασμό «πάντων τῶν ἡμετέρων καί ψυχῶν καί σωμάτων, καί λογισμῶν καί ἐννοιῶν καί ἔργων»⁴.

1. Πράξ. 3, 1 ἔξ.

2. Πράξ. 10, 9.

3. Ἱ. Μ. Φουντούλη, *Λειτουργική*, τεῦχος Ε΄ σ. 139.

4. Συμεών Θεσσαλονίκης *Διάλογος...*, PG 155, 581AB.

Κριτήριο ἐπιλογῆς καί διαμόρφωσης ὄλων αὐτῶν τῶν στοιχείων, ψαλμῶν, τροπαρίων καί εὐχῶν εἶναι τό συγκεκριμένο νόημα πού ἔχει ἡ κάθε ὥρα καί πού καθορίστηκε εἴτε ἀπό τήν ὥρα τῆς τέλεσής της, εἴτε ἀπό κάποιο γεγονός τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἡ δοξολογία τῆς πρώτης ὥρας ἡ ὁποία τελεῖται μέ τόν Ὅρθρο ἔχει τό ἴδιο μέ αὐτόν θέμα, δηλαδή τήν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἔλευση τοῦ φωτός, στό ὁποῖο ἀποκαλύπτονται ὅλα τά δημιουργήματα καί ἀποτελεῖ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού «ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν»⁵, καθώς ἐπίσης καί ἡ ἐκζήτηση τῆς θείας εὐλογίας γιά τήν κατευόδωση τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας.

Κυρίου⁸ «εὐχαριστοῦμεν οὖν τῷ ἀποθανόντι σαρκί δι' ἡμᾶς»⁹.

Ἡ ἀνάμνηση τῆς μετάβασης τοῦ Πέτρου καί τοῦ Ἰωάννου στό ἱερό διατηρεῖται μόνο σέ κάποια εὐχή τῆς ὥρας αὐτῆς πού δέν περιλαμβάνεται στά ἔντυπα Ὁρολόγια¹⁰. Ἐπίσης θά πρέπει νά σημειώσουμε πώς ὁ ἅγιος Συμεών ὄλους τούς ψαλμούς τῆς ὥρας αὐτῆς τούς συνδέει μέ τό σταυρό τοῦ Κυρίου καί τό θάνατό Του ἐνῶ ὁ ἅγ. Μάρκος ἀναζητᾷ σ' αὐτούς θέματα σχετιζόμενα πρὸς τό τέλος τῆς ἡμέρας, ὅπως π.χ. «κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς ἀύλαις σου ὑπέρ χιλιάδας»¹¹.

«Τῇ τρίτῃ δέ ὥρᾳ ὑμνοῦμεν, κατὰ τόν ἅγ. Συμεών Θεσ/νίκης, εἰς τιμὴν τῆς Τριάδος... καί διὰ τήν ἐπιδημίαν ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῦ παναγίου Πνεύματος». Ὁ ἴδιος πατήρ σημειώνει καί τό ὅτι κατὰ τήν ὥρα αὐτή «ἡ κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἀπόφασις γέγονε»⁶. Ἡ ἕκτη ὥρα εἶναι ἀφιερωμένη στό σταυρικό πάθος τοῦ Κυρίου. Ὁ ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός τονίζει «καί τάς ἐν μεσημβρία τοῦ πονηροῦ καί ἐπιβούλου τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπιθέσεις»⁷. Κατὰ τήν ἐνάτη λειτουργική ὥρα, ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ

Ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, μέσα ἀπό τό λειτουργικό πλοῦτο αὐτῶν τῶν ἀκολουθιῶν στοχεύει στήν ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιθυμία της εἶναι «ὁ ἁγιασμός τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς μας καί τῶν ὥρῶν τοῦ βίου μας μέ ἀναφορά στά γεγονότα τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ, στή σωτηρία μας. Στό φῶς τό ἀληθινό πού ἔλαμψε στόν κόσμον κατὰ τήν ἐνανθρώπησή Του, στό Πνεῦμα τό ἅγιο πού μᾶς ἀνεκαίνισε, στό σωτήριο σταυρό Του, στό λυτρωτικό Του θάνατο»¹².

5. Ἰω. 1, 9.

6. Συμεών Θεσσαλονίκης, *Διάλογος...*, PG 155, 552B.

7. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὁ.π., PG 160, 1181D.

8. Ματθ. 27, 46, 50.

9. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., PG 155, 552D

10. I. M. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 147.

11. I. M. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 148.

12. I. M. Φουντούλη, *Λογική λατρεία*, Ἀθήνα 1984², σ. 285.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΣΥΜΕΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀθανασίου Π. Κάστιζα
Προπτυχιακοῦ Φοιτητῆ Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Ὁ ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης στό ἔργο του *Περί τε τοῦ Θείου Ναοῦ καί τῶν ἐν αὐτῷ ἱερέων τε Ἑρμηνεΐα*¹, ἀφοῦ πρῶτα ἐξηγήσει τό νόημα τοῦ Ναοῦ, σχολιάζει στή συνέχεια τά διάφορα μέρη του καί δίδει τό συμβολισμό τόσο τῶν ἀμφίων τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ὅσο καί τῶν ἀμφίων τῶν ἱερέων ὄλων τῶν βαθμίδων. Ἀκολούθως ἐρμηνεύει βῆμα πρὸς βῆμα τή θεία Λειτουργία.

Στό ὑπέροχο αὐτό κείμενο γίνεται ιδιαίτερη μνεΐα γιά τούς διακόνους, πού θά ἀναλύσουμε στή συνέχεια.

Ἡ πρώτη ἀναφορά στόν ρόλο τοῦ διακόνου στό κείμενο, γίνεται κατά τήν ἀνάλυση τῶν βαθμίδων τῆς ἱεροσύνης. Μᾶς ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Συμεών, ὅτι, ἐξαιρουμένης τῆς βαθμίδος τοῦ ἐπισκόπου πού εἶναι καί ἡ ὑψηλότερη, ἀκολουθοῦν ἀκόμη δύο βαθμίδες στήν ἱεροσύνη: τοῦ πρεσβυτέρου καί τοῦ διακόνου. Γιατί, ὅπως ὑπάρχουν οἱ τάξεις καί τά ἀξιώματα τῶν ἀγγέλων, ἀντίστοιχα ὑπάρχουν καί οἱ τάξεις τῆς ἱεροσύνης στήν ἀνθρώπινη κοινωνία. Ὅλες οἱ τάξεις, τόσο τῶν ἀγγέλων ὅσο καί τῶν ἱερέων σκοπό ἔχουν νά ὑπηρετοῦν τόν Θεό, οἱ μὲν ὡς ἄυλες ὀντότητες οἱ δέ ὡς ποιμένες καί λειτουργεῖ ἐπίγεια².

Ὅλες οἱ βαθμίδες τῆς ἱεροσύνης λαμβάνουν ἀπό τόν ἐπίσκοπο τήν χειροτονία. Στήν κατώτερη βαθμίδα ἀνήκουν οἱ διάκονοι. Οἱ διάκονοι δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά τελοῦν καμία πράξη, κανένα μυστήριο καί ἱερή ἀκολουθία μόνοι τους, χωρίς τήν παρουσία ἱερέως³. Ὡς ὑπηρετές ὁμως τοῦ λειτουργικοῦ ἔργου καί βοηθοί τῶν ἱερέων, κατέχοντας τό πρῶτο σκαλί τῆς ἱεροσύνης φοροῦν καί αὐτοί ἱερά ἄμφια (τό στιχάριο, τό ὠράριο καί τά ἐπιμάνικα) πού συμβολίζουν τήν περιβολή τῶν ἀγγέλων.

Στή συνέχεια ὁ ἅγιος Συμεών ἀναλύει τόν συμβολισμό τῶν ἀμφίων ξεκινώντας ἀπό αὐτά τοῦ διακόνου. Τά ἱερά ἄμφια τοῦ διακόνου, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, εἶναι τό στιχάριο, τά ἐπιμάνικα καί τό ὠράριο. Τό χρῶμα τοῦ στιχαρίου ἦταν ἀνεκάθεν λευκό, διότι μᾶς ὑπενθυμίζει τήν καθαρότητα καί τήν λαμπρότητα τῶν ἀγγέλων. Ἐπίσης μᾶς ὑπενθυμίζει τήν καθαρότητα πού πρέπει νά ἔχει ἡ ψυχή μας γιά νά ὑπηρετεῖ τόν Κύριο.

Τό ὠράριο, συμβολίζει τά φτερά τῶν ἀγγέλων. Γιά τό λόγο αὐτό καί ἔχει ἐπάνω του γραμμένο τό «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος», ὅπως ὑμνοῦν οἱ στρατιές τῶν ἀγγέλων καί δοξάζουν συνεχῶς τόν Θεό. Ὁ διάκονος ὡς ὑπηρετής τῆς θείας Λατρείας καί τοῦ Θεοῦ φέρει καί αὐτός αὐτήν τήν περιβολή, σέ ὑπενθύμιση τῶν πτερύγων τῶν ἀγγέλων⁴.

1. Συμεών Θεσσαλονίκης, *Ἑρμηνεΐα περὶ τε τοῦ Θείου Ναοῦ καί τῶν ἐν αὐτῷ ἱερέων τε περὶ καί διακόνων, Ἀρχιερέων τε καί τῶν ἐν ἑκάστῳ τούτων στολῶν ἱερῶν περιβάλλεται, οὐ μὴν ἀλλὰ καί περὶ τῆς Θεΐας Μυσταγωγΐας*, PG, 155, 271-291b.
2. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., κεφ. 30 PG 155, 709C.
3. Βλ. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., κεφ. 32, PG 155, 709C.
4. Βλ. Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., κεφ. 36, PG 155, 712D.

Μετά την λεπτομερή ανάλυση τῶν ἱερῶν ἀμφίων τῶν ἱερουργῶν, ὁ ἅγιος Συμεὼν περνᾷ στό λειτουργικό - λατρευτικό κομμάτι τοῦ διακόνου. Σέ κάθε στιγμή τῆς θείας Λειτουργίας οἱ διάκονοι εἶναι βοηθοί καί συμπαραστάτες τοῦ ἱερέως⁵. Ἔχουν ὄχι μόνο τόν ρόλο τῶν διακόνων τῶν λειτουργῶν ἀλλά καί νοερά τόν ρόλο τῶν ἀγγέλων πού ὑμνοῦν ἀδιάκοπα τόν Κύριο ἀλλά καί τόν ρόλο τῶν Ἀποστόλων. Γι' αὐτό προπορεύονται, κρατώντας τό θυμιατό, τά δικέρια ἢ τά τρικέρια καί εἶναι ὄρθιοι ὅταν διαβάζεται ὁ Ἀπόστολος.

Συνοψίζοντας, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι τά καθήκοντα τοῦ διακόνου εἶναι τά ἑξῆς:

- Ὑπηρετεῖ τόν ἐπίσκοπο καί τόν πρεσβύτερο κατά τήν τέλεση τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.
- Βοηθᾷ κατά τή θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν.
- Τηρεῖ τήν ἐκκλησιαστική εὐταξία καί εὐπρέπεια τοῦ ναοῦ.

Τό βαρὺ ἔργο τῆς καθοδήγησης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καί τῆς τέλεσης τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τό ἔχουν ἀναλάβει οἱ Ἐπίσκοποι πρωτίστως καί οἱ ἱερεῖς συνεργάτες τους. Πρωτεργάτες τῆς πίστεως οἱ ἱερεῖς ὀφείλουν νά εἶναι τό «ἄλας τῆς γῆς»⁶, «τό φῶς τοῦ κόσμου»⁷. Γι' αὐτό καί ὁ ἅγιος Συμεὼν γράφει ὅτι ἡ εὐθύνη τους ἀπέναντι στό Θεό εἶναι πολύ μεγαλύτερη τῶν κοσμικῶν⁸. Τούς συμβουλεῖ, μάλιστα, ὅπως ἄλλωστε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος⁹ νά προσέχουν πάντοτε σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τους. Μέ μεγάλη ἀκρίβεια, προσοχή, τάξη, πίστη καί εὐλάβεια νά τελοῦν τά τῆς θείας Λειτουργίας.

Στή σημερινή ἐποχή, πού οἱ ἀξίες παραγκωνίζονται, τά ἦθη ἀλλοιώνονται, ἡ ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή ἀτονεῖ καί ὁ μοναδικός σκοπός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπόκτηση ὑλικῶν ἀγαθῶν, εἶναι ἀνάγκη γιά ἀναθέρμανση τῆς συνεχοῦς προσευχῆς καί διά τῆς λειτουργικῆς ζωῆς ἀναφορᾶς καί κοινωνίας μέ τόν Θεό. Μέσα στό Ναό μπορούμε νά ἐπιτύχουμε τήν ἐνσυνείδητη λογική Λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, μπορούμε μέ τή συχνή τέλεση καί βιωματική μετοχή τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καί τή μυστηριακή ζωή νά ἐπιτύχουμε τήν πνευματική μας πρόοδο καί νά γίνουμε κατοικητήρια τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

5. Ὅταν ἀναγιγνώσκεται τό Εὐαγγέλιο, ὁ ἱερέας ἀποθέτει τό ὠμοφόριο στό χέρι τοῦ διακόνου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τό διπλώσει, τό κρατάει μαζί μέ τό τρίκρηρο, καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἀνάγνωσης τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἀφαίρεση τοῦ ὠμοφορίου ἀπό τόν ἱερέα σέ αὐτή τήν ἱερή στιγμή εἶναι δείγμα ταπεινώσεως καί σεβασμοῦ στόν μόνο Ἀρχιερέα, στή μόνη Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τόν Χριστό. Διότι ὁ ἱερέας εἶναι δούλος τοῦ Κυρίου καί μέ τόν τρόπο αὐτό δείχνει στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τόν σεβασμό καί τήν ταπεινώση πού τοῦ ὀφείλει ὡς διάκονός του. Βλ. Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., κεφ. 69, PG 155, 724C.

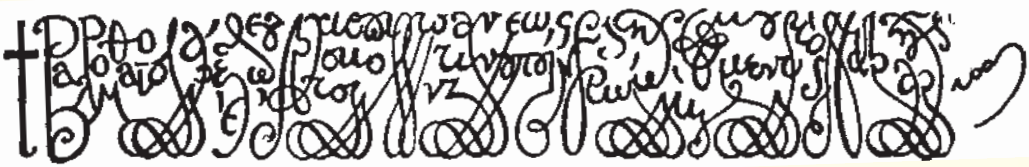
6. Ματθ. 5, 13.

7. Ματθ. 5, 16.

8. «Χρῆ δέ καί τόν ἱερέα ἐν τοῖς οὕτω μεγίστοις τοῦ Θεοῦ ἔργοις ἐναντῶ προσέχειν, καί ἐαντόν ἀνακρίνειν, ὡς γέγραπται, προσεκτικόν τε εἶναι ὡς δύναμις. Εἰ γάρ περὶ τῶν ἄλλων οὕτως ἀσφαλίζεσθαι χρειαίαν ἔχει, πολλῶ μάλλον ἐναντοῦ καί εἰ ὁ ἐσθίων καί πῶνον ἀναξίως, ἦτοι κοινωνῶν μόνον, κρῖμα ἐναντῶ ἐσθίει καί πίνει, πολλῶ μάλλον ὁ ἀναξίως ἱεροουργῶν. Διά τοῦτο πάση δυνάμει προσέχομεν ἐναντοῖς οἱ ἱερατεῖν λαχόντες, καί παντὶ τρόπῳ, καθαρότητος ἐπιμελώμεθα καί ἀμνησιακάκῳ τρόπῳ. Ταπεινώσις δέ καί ἀγάπη ἡμῶν ἀξανεσθῶ ταῖς ψυχαῖς (ταῦτα γάρ τά ἔργα τοῦ ἱεροουργομένου ὑφ' ἡμῶν), ἵνα καί ἐν τῷ νῦν αἰῶνι ἀξίως αὐτοῦ μετέχοντες, κἂν τῷ μέλλοντι τῆς αὐτοῦ καταξιοθῶμεν ἀνεκφράστου καί αἰωνίου κοινωνίας, χάριτι καί φιλανθρωπία αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ζώντος Θεοῦ ὃ πρέπει δόξα σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καί τῷ ἁγίῳ καί ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν». Βλ. Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., κεφ. 103, PG, 155, 749b.

9. «Πάντα εὐσχημόνως καί κατὰ τάξιν γινέσθω» Α' Κορ. 14, 40.

Εύχετήρια γράμματα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου,
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
καί εύχετήριο τηλεγράφημα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ
μέ τήν εύκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου

Ιερώτατε Μητροπολίτα Σερρών καί Νιγρίτης, ὑπέριτε καί ἔξαρχε πάσης Μακεδονίας, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Θεολόγε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρῃ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς συμμετέχοντες πνευματικῶς εἰς τήν πανδαισίαν τῆς ἐορτῆς τῶν ὀνομαστηρίων τῆς ὑμετέρας φίλης Ἱερότητος, προφρόνως προαγομεθα ἀπευθῆναι αὐτῇ διά τῆς παρουσίας τὰς ἐορτίους, προσρήσεις καί εὐχάς, τόσον ἐξ ὀνόματος τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅσο καί ἡμῶν προσωπικῶς.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, μερμινῶσα διά πάντων τῶν δυνατῶν μέσων ὑπέρ τῆς κατὰ Χριστόν αὐξήσεως ἡμῶν, δέδωκεν ἡμῖν τήν εύκαιρίαν τόσον διά τῶν ἐορτῶν τοῦ ὄλου ἐνιαυτοῦ, ὅσον καί, ἰδιαίτερος, διά τῆς προσωπικῆς ἐνός ἐκάστου ὀνομαστικῆς τοιαύτης, ὅπως «εὐχαριστήσωμεν τῷ Δεσπότη... κατανύξομεν ἡμῶν τήν καρδίαν, ἀναριθμήσωμεν τόν χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν» (πρβλ. Ἰωάν. Χρυσοστ., Λόγος ἐν ταῖς καλάνδαις, PG 48, 956). «Τοιγαροῦν ἐορτάζομεν, οὐ πανηγυρικῶς, ἀλλά θεϊκῶς· οὐ κοσμικῶς, ἀλλ' ὑπερκοσμίως» (πρβλ. Ἀγ. Γρηγ. Θεολ., Λόγος λη', Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἶτουν γενέθλια τοῦ Σωτῆρος, PG 36, 316), διότι «ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐσμεν, καθὼς ὁ Δεσπότης καί Θεός ἡμῶν ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστι» (πρβλ. Ἰωάν. ιζ', 16-17).

Εἰς τό συμπόσιον τοῦτο τῆς πίστεως ὅπερ παρατίθῃσιν ἡ ὑμετέρα προσφιλῆς ἡμῖν Ἱερότης διά τῶν ἀγομένων ὀνομαστηρίων αὐτῆς συμμετέχοντες καί ἡμεῖς οἱ ἀπό τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου, ἀδελφικῶς εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεός χαρίζηται αὐτῇ ὑγείαν σταθεράν κατ' ἄμφω, καταπέμπη δέ αὐτῇ δαψιλῶς τήν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος εἰς φωτισμόν καί ἐνίσχυσιν ἐν τῇ εὐθυνηφόρῳ Ἀρχιερατικῇ διακονίᾳ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ Θεανδρικοῦ Σώματος, πρὸς περιποίησιν μέν καί ἐγκαύχησιν τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀποτελούντων αὐτό, πρὸς δόξαν δέ τῆς θείας Μεγαλωσύνης.

«Ὁ δέ Θεός τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τόν ποιμένα τῶν προβάτων τόν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τό ποιῆσαι τό θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τό εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἐβρ. ιγ', 20-21).

✠ Μαΐου η'

✠ Γραμμὰ ἀγαπῶν ἐν καρδίᾳ ἀδελφῶν ✠

Πρός τόν Σεβασμιώττο Μητροπολίτη
Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγο

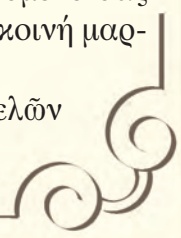
Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

«*Ημέραν εὐφροσύνης*» ἄγουν ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, πρὸς τιμὴν τῆς σεπτῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Σέ περιόδους δοκιμασίας, ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἀποκτᾶ ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία. Μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουμε στὴν χαρὰ σας καί νὰ ἀναβαπτιστοῦμε ἀπὸ κοινοῦ στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐπίρρωση τῆς συνεργασίας μας καί τόν ἐν Χριστῷ ἀδελφικό δεσμό, ὀρμώμενοι ἀπὸ τό παράδειγμα τοῦ προστάτου Ἁγίου σας. θέλω νὰ εὐχαριστήσω τόν Κύριο γιὰ τὰ σημαντικά αὐτά δῶρα. Εἶναι εὐλογία Θεοῦ πού τὰ γευόμαστε καί τὰ ζοῦμε, πολὺ περισσότερο ὅταν ποικίλα συσσωρευμένα προβλήματα μᾶς περιβάλλουν στενόχωρα, ὅπως στίς σημερινές ἐπαχθεῖς συνθήκες. Ἀπὸ αὐτὰ πηγάζει ἡ δύναμη καί ἡ ἐλπίδα μας.

Σᾶς εὐχομαί ἀπὸ καρδιάς, προσωπική ὑγεία, δικαίωση στοὺς ποιμαντικούς σας κόπους καί ἀπρόσκοπη συνέχεια στό ἔργο σας γιὰ πλεῖστα ἔτη, εἰρηνικά, δημιουργικά καί σωτήρια. Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἀξιώσει νὰ διακονεῖτε πάντοτε τοὺς συνανθρώπους μας στὴν εὐλογημένη Μητρόπολη ὅπου ἐτάχθητε, μέ τόν ἴδιο ἐγνωσμένο σας ζῆλο καί ἐνθουσιασμό, σέ μιὰ ἐποχὴ πού ζητεῖ περισσότερο ἀπὸ ποτέ τὴν κοινὴ μαρτυρία τῆς προσφορᾶς τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου.

Δι' αὐτῶν τῶν λόγων, σᾶς ἀσπάζομαι ἐορτίως καί φιλαδέλφως, διατελῶν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος Β'

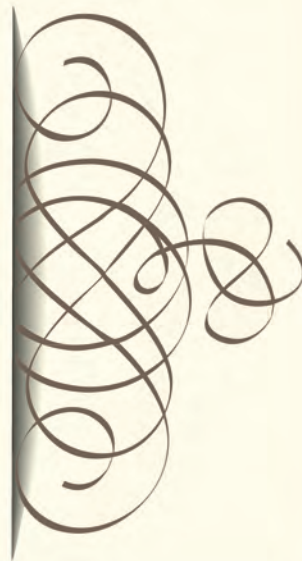

ΑΘΗΝΑ/136 63/56 02/05/2014 1041

Κ.Κ. ΘΕΟΛΟΓΟ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΣΕΡΡΩΝ & ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΚΥΠΡΟΥ 10 ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΣΕΡΡΩΝ & ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΣΕΡΡΕΣ 62122 (R-1423/01)

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΕ,
ΔΕΧΘΕΙΤΕ ΤΙΣ ΟΛΟΘΕΡΜΕΣ ΕΥΧΕΣ ΜΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΣΑΣ ΕΟΡΤΗ,
ΕΥΧΟΜΑΙ ΘΕΟΣΤΗΡΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΕΠ' ΑΓΑΘῸ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΛΑΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΘΕΟΦΙΛΩΣ ΠΟΙΜΑΙΝΕΤΕ.

ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΔΕΣΠΟΤΑ.
Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ Κ. ΣΑΜΑΡΑΣ

ΕΝΑ ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Ανησυχητικές διαστάσεις παίρνει τόν τελευταίο καιρό στήν Ελλάδα ή αύξηση τών πολιτικῶν γάμων, πού τελοῦνται μεταξύ τών νέων ζευγαριῶν.

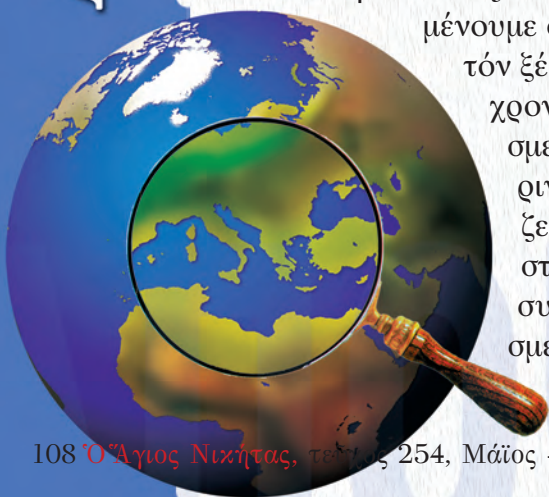
Θυμίζουμε ὅτι, ὅταν πρό τριακονταετίας καθιερώθηκε ἀπό τήν τότε κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδος ὁ θεσμός τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ή πλειονότητα σχεδόν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ γύρισε τήν πλάτη καί ἀρνήθηκε νά ἀγνοήσει τόν θρησκευτικό γάμο, ἔτσι ὅπως τόν παρέλαβε ἀπό τήν ὀρθόδοξη ἑλληνική παράδοση, πρὸς μεγάλη βέβαια θλίψη καί ἀπογοήτευση τών τότε κρατούντων, πού διαπίστωσαν ὅτι οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι διατηροῦσαν ἀκόμη ἰσχυρά ἀναχώματα ἀντίστασης κατὰ τών ἐπιχειρουμένων νά ἐπιβληθοῦν «νεωτερισμῶν».

Τό ἀνησυχητικό φαινόμενο τῆς αὔξησης τών πολιτικῶν γάμων στόν τόπο μας προβλημάτισε πολλούς πνευματικούς ἀνθρώπους ὑγιῶς σκεπτομένους, πού ἔσκηψαν ἐπάνω στό πρόβλημα, τό μελέτησαν καί προσπάθησαν νά βροῦν τά αἷτια, πού τό προκάλεσαν. Πολλοί κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι ή αὔξηση τών πολιτικῶν γάμων ὀφείλεται στήν μεγάλη οἰκονομική κρίση, πού ταναλνίζει τά τελευταία χρόνια καί τόν τόπο μας. Αὐτή ὀδηγεῖ τά νέα ζευγάρια νά ἀκολοθοῦν τό δρόμο τοῦ πολιτικοῦ γάμου, πού ὑποτίθεται ὅτι μειώνει κατὰ πολύ τά γαμήλια ἔξοδα. Ὅσοι παρακολουθοῦν τίς κοσμικές στήλες ἐφημερίδων καί περιοδικῶν ἔχουν ἀντίθετη γνώμη περὶ αὐτοῦ.

Ἄλλοι ἐρευνητές τοῦ φαινομένου καταλήγουν στό συμπέρασμα ὅτι ή αὔξηση τών πολιτικῶν γάμων δέν συνιστᾶ ἔλλειψη προσήλωσης σέ ὅσα ή ἑλληνορθόδοξη παράδοση διδάσκει, ἀλλά ὀφείλεται σέ ἰδιοτελεῖς λόγους, ὅπως λήψη δανείων ἀπό τράπεζες καί ἄλλα πιστωτικά ἰδρύματα, μοριοδότηση σέ ὑπηρεσίες λόγω γάμου καί ἄλλα. Ἄλλωστε παρήγορο εἶναι τό γεγονός ὅτι πολλά νέα ζευγάρια σέ εὐθετο χρόνο τελοῦν καί τό θρησκευτικό τους γάμο.

Ἀξίζει νά ἀναφέρουμε ὅτι στά πλαίσια τῆς ἀντιμετώπισης τοῦ προβλήματος ὁ Ἀνθρωπιστικός Σύνδεσμος Ἀθηνῶν μέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Γερῶνυμο ἐπισημαίνει τόν κίνδυνο ἀπό τήν αὔξηση τών πολιτικῶν γάμων, πού ἦταν λίγοι στήν ἀρχή, ἀλλά τώρα τείνουν νά ὑπερβοῦν τούς θρησκευτικούς. Προτείνει στήν Ἐκκλησία νά λάβει μέτρα γιά τήν ἀπλοποίηση τών σχετικῶν τελετῶν καί, ὅπως παλαιότερα, μερικά μυστήρια (γάμος, βάπτισμα) νά τελοῦνται καί στό σπίτι. Ὁ γάμος δέν πρέπει χάσει τόν μυστηριακό του χαρακτήρα.

Ὑπάρχουν καί μερικοί, πού κάνουν ἀπαισιόδοξες καί ζοφερές σκέψεις φτάνοντας στό σημείο νά φοβοῦνται ὅτι μᾶλλον πρέπει νά περιμένουμε στό μέλλον τήν πλήρη κατάργηση τοῦ γάμου, ὅπως τόν ξέρουμε ἔως σήμερα. Δέν μπορεῖ νά ὑπάρχουν ταυτόχρονα ὡς πολιτισμικά πρότυπα ἀπό τή μιά μεριά ή δέσμευση, ή ἀφοσίωση, ή προθυμία γιά αὐταπάρνηση χάριν τοῦ ἄλλου, ὅπως ή ἑλληνορθόδοξη παράδοση ὀρίζει, καί, ἀπό τήν ἄλλη, ή πλήρης ἀνικανότητα γιά πίστη καί ἀφοσίωση, ή ἐλευθερογαμία, οἱ ἄπειρες ἐπιλογές συντρόφων, ή ἀπαρέσκεια ἀπέναντι στή διά βίου δέσμευση.

Προφανώς θά επικρατήσει για τόν άνθρωπο, πού δέν έχει πνευματικά ερείσματα, αυτό, πού δέν άπαιτεί κανένα κόπο. Ό χρόνος θά τό δείξει.

X.N.X.

Η ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΠΑΤΑΕΙ ΣΤΟ ΣΤΕΡΕΟ ΕΛΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Στήν εποχή μας, πού όλα έχουν άνατραπει, πού δέν γνωρίζουμε τί μάς έπιφυλάσσει τό αύριον καί «τί τέξεται ή έπιούσα», μάς χρειάζεται περισσότερο άπό κάθε άλλη περίοδο ή αισιοδοξία.

Στέκεσαι όρθιος, άν μπορείς νά κρατήσεις τήν ψυχραιμία σου στήν τρικυμία, άν δέ χάσεις τήν έλπίδα σου στήν καταιγίδα, άν ή πίστη στήν ψυχή σου δέ σβήσει μπροστά στίς άντιξοότητες καί τίς άναποδιές τής ζωής.

Μεγάλο χάρισμα - άπόκτημα ή αισιοδοξία, γιατί μέ έφόδιο αυτή, μπορείς νά μή λυγίσεις όταν συντρίβονται τά όνειρά σου, όταν «άντικρύσεις ρημάδι ό,τι άγάπησες» καί ρούφηξε τή ζωή σου, όταν έχεις κουράγιο νά άρχίσεις άπό τήν άρχή άκόμα καί μέ «χαλασμένα σύνεργα» όπως ώραία λέγει ό Κίπλιγκ στό ποίημά του «Άν».

Βλέπει ό αισιόδοξος τό άγκάθι νά μπήγεται στό χέρι του καί ψιθυρίζει «είσαι τυχερός, πού δέν μπήκε στό μάτι σου». Χάνει τό παλληκάρι της ή αισιόδοξη πιστή μάνα καί ψελλίζει, χωρίς νά φοβάται μήπως τήν παρεξηγήσουν ή τή θεωρήσουν τρελλή «Σέ εύχαριστώ, Θεέ μου, πού μοϋ τό χάρισες 40 χρόνια».

Αυτή ή αισιοδοξία δέν είναι γνώρισμα έλαφρόμυαλου καί μικρόνοου πλάσματος, αλλά άνθρωπου, πού στηρίζει τήν έλπίδα του στό Θεό. Σωστά έχει ειπωθεί πώς «ή αισιοδοξία πατάει στό στέρεο έδαφος τής πίστης καί τής έλπίδας».

Γι' αυτό καί ό διάβολος, σημειώνει ό ιερός Χρυσόστομος, μάς βάζει λογισμούς άπόγνωσης καί προσπαθει μέ αυτούς νά μάς άποκόψει άπό τήν έλπίδα καί τήν πίστη μας πρός τόν Θεό.

Τή δύναμη τής έλπίδας τοϋ πιστοϋ πολύ ώραία τονίζει ό ποιητής μας μέ τούς στίχους:

*«Μή φοβηθείς αυτόν πού στήριξε
στήν πίστη επάνω τήν έλπίδα.
τόν είδα στή ζωή νά μάχεται,
μά πάντα άνίκητο τόν είδα».*

Μπροστά στίς δυσκολίες τών καιρών μας τό ζητούμενο είναι νά έπαυξήσουμε τήν πίστη καί τήν έλπίδα μας πρός τό Θεό, πού είναι προϋποθέσεις τής λελογισμένης αισιοδοξίας, πού τόσο άπαραίτητη είναι για τήν υπέρβαση τών πάσης φύσεως άναφυομένων άντιξοοτήτων.

Γ.Στ.Μ.

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ό Άμερικανός ήθοποιός καί μουσικός τοϋ Χόλυγουντ Τζόναθαν Τζάκσον έντυπώσισε τούς πάντας, όταν κατά τήν βράβευσή του στήν εκδήλωση βραβείων 2012 για τηλεοπτικούς ήθοποιούς δραματικών σειρών έξέφρασε τήν εύγνωμοσύνη του για τήν ένταξη τοϋ ιδίου καί τής νεαρής συζύγου του καί τών δύο παιδιών του στήν Έκκλησία τής Όρθοδόξου πίστεως. Δέν έδίστασε μάλιστα νά κάνει τό σταυρό του μπροστά sé εκατομμύρια τηλεθεατές κατά τήν όμολογία τής πίστεώς του.

ΑΓΙΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ο ίδιος σέ συνέντευξή του σέ Έλληνα δημοσιογράφο μίλησε γιά τήν μεταστροφή του στήν Όρθοδοξία ύστερα από ένα φλογερό κήρυγμα ιεροκήρυκα, πού έκανε λόγο γιά τήν ριζωμένη βαθειά στήν καρδιά του ανθρώπου αλαζονεία.

Κάποια σημεία απ' όσα είπε στήν συνέντευξή του αξίζει νά παραθέσουμε, γιά νά φανεί ή δυνατή πίστη του, τό θάρρος τής όμολογίας του αλλά και ό τρόπος πού προσπαθεί νά κάνει ιεραποστολή στό άπνευμάτιστο περιβάλλον τής άμερικανικής τηλεόρασης και ειδικότερα του Χόλυγουντ.

1. *«Μερικές προκλήσεις και τραγωδίες χτύπησαν τή ζωή μας μέ αποτέλεσμα νά πέσουμε στά γόνατα μέ πολύ ρεαλιστικό και έντονο τρόπο»*.*

2. *«Η έξημος (έννοει τό περιβάλλον του Χόλυγουντ) μέ καλλιέργησε νά ζω τήν πίστη και νά αγαπώ όλους άσχετα από τό τί πιστεύουν και από πού προέρχονται».*

3. *«Προσεύχομαι μέ όλη μου τήν καρδιά ώστε, γενικά, πολλοί ήθοποιοί και καλλιτέχνες νά ανακαλύψουν τήν όμορφιά τής αρχέγονης πίστης».*

4. *«Πιστεύω ότι πάντα υπάρχει χώρος γιά ιεραποστολική δράση στό Χόλυγουντ».*

Στό σημείο αυτό πρός επίρρωση τής απόψεώς του ανέφερε από τον άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ: *«Απόκτησε τό άγιον Πνεύμα και χιλιάδες θά βρούν τή σωτηρία τους».*

Όρραία και ή κατάληξη αυτών πού είπε: *«Μέσω τής γνήσιας βίωσης τής πίστεως έν Χριστώ, ό κόσμος γύρω μας μεταμορφώνεται».*

Θά περίμενε κανείς μέσα στον κόσμο του Χόλυγουντ, όπου τό ένδιαφέρον επικεντρώνεται μόνο στή χρήμα, τή δόξα, τήν προβολή και τήν επίδειξη νά άνθίσει ένα τέτοιο λουλούδι, νά κυφορηθεί ένας τέτοιος άνθρωπος, ένας τόσο γνήσιος χριστιανός, όμολογητής και μάρτυρας τής αλήθειας όπως ό Τζόναθαν Τζάκσον!

Είναι ένα σύγχρονο θαύμα κι άς ισχυρίζονται οί άπιστοι ότι στήν εποχή μας δέν γίνονται θαύματα.

Γ.Στ.Μ.

* Τά στοιχεία από τό τεύχος 71 του περιοδικού «Διάλογος», Ιανουαρίου - Μαρτίου 2013, σελ. 24-25.

Διόρθωση παροραμάτων

Στό προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας μέ αριθμό 253 (Μαρτίου-Άπριλίου 2014) και στό άρθρο του συνεργάτη μας Χαράλαμπου Ν. Χαραλαμπίδη τό αφιερωμένο στή μνήμη του π. Ευσεβίου Βίττη έντοπίστηκαν τά έξής παροράματα πρós διόρθωση: στή σελίδα 6 και στήν 1η παράγραφο, στίχ. 8ος, ή λέξη «ήμέρα» νά διορθωθεί σέ «ήμερας» και στή σελίδα 62 και στήν 3η παράγραφο, στίχ. 7ος ή λέξη «όμιλία» νά διορθωθεί σέ «όμιλήτρια».

ΜΟΝΩΔΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ ΓΕΩΡΓΓΙΟΥ ΣΤ. ΜΠΑΚΙΡΤΖΗ

Η περίφημη «Μονωδία διά τήν ἄλωση τῆς πόλης» εἶναι ἔργο τοῦ Ἰωάννη Εὐγενικοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ πολύ γνωστοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἐφέσου τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἐζήτησε στό πρῶτο μισό τοῦ 15ου αἰώνα, ἔγινε διάκονος, ἀλλά καί τοποτητηρῆς τῆς Μητροπόλεως Λακεδαίμονας, ὅταν καθαιρέθηκε ὁ Μητροπολίτης τῆς. Τά κείμενά του, θεολογικές μελέτες, ὁμιλίες καί ποιήματα τόν «καθιστοῦν δόκιμον συγγραφέα συνδυάζοντα πηγαῖον τάλαντον καί παιδείαν» πράγμα πού διαπιστώνουμε καί ἀπό τό ἔργο, πού ἐπιχειροῦμε νά ἀποδώσουμε σέ νεοελληνικό λόγο γιά νά τόν ἀπολαύσουμε καλύτερα:

«Χριστέ μου, βασιλιά ὄλου τοῦ κόσμου, ἀλλοίμονο γιά τήν πόλη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, γιά τήν ὁποία «δεδοξασμένα ἐλαλήθη»! Παναγία, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ μεγαλώνυμη καί πολυπόθητη πόλη σου; Ποῦ ὁ ὀφθαλμός τῆς γῆς, τό στήριγμα τοῦ γένους, τό στολίδι τοῦ κόσμου; Ἀλοίμονο, πῶς τολμῶ νά μιλῶ καί νά ἀναγγέλλω τή δεινή καταστροφή; Πῶς δέν ἔχασα τά λογικά μου; Πῶς ἔχω τή δύναμη νά μιλῶ, πῶς ὑποφέρω

νά ζῶ, νά πνέω, νά αἰσθάνομαι καί νά βλέπω τό φῶς; ὦ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, πού εἶστε φρουροί καί φύλακες μας, πῶς ἀφήσατε τό ἔργο τῆς φύλαξῆς μας;

Οἱ ἀσέβειές μας, τό πλῆθος τῶν ἀνομιμάτων μας στάθηκαν ἐμπόδιον στούς φύλακες ἀγγέλους μας, ἀπομάκρυναν τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί μᾶς παρέδωσαν ὡς «ἔτοιμον θήραμα» στούς ἀνθρωποκτόνους δαίμονες καί στούς φοβερούς ἐχθρούς μας.

Τί ἔχουμε πάθει ἐμεῖς πού εἶμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ καί κληρονομιά τοῦ Χριστοῦ; Ποιός θά μοῦ δώσει γλυκό νερό ἢ καλύτερα τῆς θάλασσας νερό γιά νά γίνουν πηγές καί ἀσταμάτητοι ποταμοί τά δάκρυα πού χύνω γιά τή θυγατέρα τῆς Σιών (Κωνσταντινούπολη) ὅσο τῆς ταιριάζει; Ὡ σφαγή καί φρικτός θάνατος τοῦ Χριστοῦ γιά χάρη μας, ὦ πανάγιο αἷμα τοῦ Κυρίου μας, ὦ σταυρέ τίμιε καί τροπαιοφόρο ὄπλο τοῦ Κυρίου μας. Ἦλιε, ἐσύ πού ὄλα τά βλέπεις, πῶς ἀνέχθηκες νά δεῖς τέτοιο πράγμα; (...) Πῶς δέν ἔφριξες γιά τή μεγάλη συμφορά ἢ πῶς εἶχες τό κουράγιο νά δεῖς τόσα κακά; Πῶς

δέ σείσθηκε τό πᾶν; Πῶς δέν ἔπεσε συγχρόνως καί ὁ οὐρανός; Πῶς δέν κλονίσθηκε ὅλη ἡ γῆ; Πῶς δέν ἐσχίσθησαν καί τώρα οἱ πέτρες; Ἀνοίχτηκαν μνήματα, ἀναστήθηκαν (ξεθάφτηκαν) κόκκαλα ἀγίων πρὶν τὴν ὥρα τους (ἐννοεῖ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία).

Ἀλλοίμονό μου ὁ δύστυχος, πού ὄλα τά εἶδα, τά ἔπαθα καί τά ἄκουσα· ἀλλοίμονό μου, πού ἔζησα σέ τέτοιους καιρούς γιά νά δῶ, νά θρηνήσω καί νά πενθήσω γιά τὴν κοινή συμφορά! Πῶς νά μὴ καταραστῶ τὴ μέρα πού γεννήθηκα πολύ πιό δίκαια ἀπὸ τὸν Ἰώβ;

(...) Βουνά πέστε νά μᾶς σκεπάσετε· Ἀναφωνοῦμε αὐτό πού εἶχε πεῖ ὁ Χριστός: Εὐτυχησμένες οἱ στείρες πού δέν ἐγέννησαν παιδιά, καί «εὐδαίμονες μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν». Γιατί ἦταν τῆς μοίρας μου νά δῶ αὐτό πού ἦταν χάριμα τῶν ἀσεβῶν καί δική μας ντροπή καί καταφρόνια.

(...) Ἀλοῖμονο, χρυσή καί τρανή Πόλη, ποιό ἀπὸ τά δικά σου νά κλάψω; Ποιό ἀπὸ τά καλά σου νά θέσω σέ δεύτερη μοίρα; Ποιό τρίτο, τέταρτο, πέμπτο ἢ πολλοστό νά πενήσω καί νά ἀναφέρω; Τόν πιό μεγάλο ναό (τὴν ἉγίαΣοφία), πού φαντάζει ὡς οὐρανός ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἄλλος παράδεισος, πού λάμπει καί ἀστράφτει ἀπ' ὅπου κι ἂν τὸν δεῖς σάν ἄλλη ἀρχαία νύμφη καί βασίλισσα;

Θεέ μου (...), πῶς μονομιᾶς μᾶς ἐγκατέλειψες, ἐσύ πού πάντοτε ἦσουν ὁ βοηθός μας; Ποῦ εἶναι οἱ θησαυροὶ τῆς εὐσπλαχνίας σου; Πῶς μᾶς ἄφησε τό ἀνεξιχνίαστο πέλαγος τῆς μακροθυμίας σου; Παντάνασσα Θεοτόκε, πού εἶσαι κυρία ὄλων τῶν κτισμάτων, πού εἶσαι ὑπέρολογα ἀγιασμένη, ἀμόλυνη πάνω ἀπὸ κάθε ἐννοια, καί γέννησες τὸν Χριστό κι ἔμεινες ἀντίθετα πρὸς τὰ ἀνθρώπινα ἀειπάρθενος, γιατί τόσο καταδίκασες τίς ἄθλιες γυναῖκες, πού δέν ἔπαψαν ποτέ νά ἔχουν στό στόμα τους τό πολυῦμνητο ὄνομά σου; Ὅσο ἀναπνέουμε καί ὑπάρχουμε θά σέ ἐπικαλούμαστε, θά

εἶναι μεγάλη ἡ πίστη μας σέ σένα καί ὕστερα ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τὸν υἱόν σου σύ εἶσαι σωτήρας καί πολιοῦχος, ἡ χάρι σου καί ἡ σκέπη τῆς ἀγίας εἰκόνας σου εἶναι τό καθαρὸ καί ζωογόνο αἷμα, πού μᾶς κρατᾶ στή ζωή. Πῶς ἄφησες ἀπροστάτευτους τοὺς ὁμοφύλους σου, πῶς μείναμε ἀκάλυπτοι ἀπὸ τὰ φιλόνητρα σπλάγχνα σου; Ἄραγε ἐξ αἰτίας μας ἔγινε παρανάλωμα τοῦ πυρός ὁ περιώνυμος καί πάγκαλος ναός σου στίς Βλαχέρνες; Ἀπὸ τότε ἐγκατέλειψες τὴν Πόλη καί τοὺς ναοὺς προβλέποντας τὴν ἀπρέπειαν ἢ γιατί σιχάθηκες τὴν μεγάλη φιλομοχθηρία μας.

Ὅμως ὁ Υἱός σου καί Θεός μας οὔτε τὴν μοιχαλίδα πού κάποτε τὴν ὀδήγησαν μπροστά του λόγω τῆς συμπαθείας κατέκρινε ἀλλὰ καί τὴν πόρνην μέ τό μύρον δέχτηκε καί τὴν Χαναναίαν ὄχι μόνον ἐλέησε ἀλλὰ καί τὴν πίστη της, πού ἦταν πιό μεγάλη ἀπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἐθαύμασε.

Λοιπὸν ἀπὸ πούθενά δέν ὑπάρχει οὔτε οἶκος οὔτε εὐσπλαχνία; Ὡ πόσο τό μέγεθος τῆς συμφορᾶς μας! Ὡ πόση ἡ σκληροκαρδία ἀπὸ τοὺς πολλοὺς! Ἔχουμε χάσει κάθε ἐλπίδα στίς προσδοκίες καί τοὺς ἑαυτοὺς μας. Πόσο κοντά μας εἶναι ἡ τῆς ἀποστασίας τυραννίδα; Πόσο πλανηθήκαμε καί πόσος κίνδυνος καί γιά τοὺς ἐκλεκτούς; Πῶς μπορῶ νά μιλῶ γιά τό μεγάλο κακό; Ποιὸς περιέμενε νά μᾶς βρεῖ τόσο μεγάλη συμφορά;

Ὅταν πρωτάκουσα γιά τὴ συμφορά, δυσκολευόμουν νά πιστέψω καί νόμιζα ὁ ἄθλιος ὅτι τρελάθηκα, φλυαροῦν καί βλαστημοῦν αὐτοὶ πού τά λένε αὐτά, γιατί μοῦ φαινόταν ἀδύνατο νά γίνουν αὐτά, σάν νά ἔλεγε κάποιος ὅτι ἔπεσε ὄχι ἐκεῖνη ἡ ἀγγελική πατρίδα, ἡ νοερά, ἀπαθής καί αὐλὴ κατοικία, ἡ οὐράνια Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ ὁ οὐρανός μέ τό παλαιό ἀποστάτη (τὸν σατανᾶ) μαζί μέ τοὺς δαίμονες, πού τὸν ἀκολούθησαν. Κι ἀφοῦ ἐκδιώχτηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιά νά γεμίσει τὸν τόπο μέ αἵματα, καταστροφές καί ἀκαταστασίες.

Φιλόχριστε καί ἰσαπόστολε Κωνσταντίνε, πού εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀπό τούς θεοστεφεῖς βασιλεῖς, σὺ πού μέ τήν καλή ἀποφασή σου (ἐννοεῖ τήν ἀναγνώριση τοῦ χριστιανισμοῦ) πρῶτος αὐξήσες τή δύναμη τοῦ χριστιανισμοῦ καί συγχρόνως αὐξήσες καί τή δική σου δύναμη, ὅπως ἄποτε ξεσπασες σέ μεγάλο θρῆνο στούς οὐρανοῦς... βλέποντας τήν ἄλωση καί καταστροφή τῆς ἀγαπητῆς σου πόλεως.

Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ,¹ πού ἔρχεσθε ἀπό ἓνα πικρό θέαμα, πρῶτα ἦσασταν στολισμένες, ὅπως συνηθίζουν οἱ ζωντανοί, τώρα ἀφοῦ κλάψατε γιά τόν ἑαυτό σας καί τά παιδιά σας, θρηνεῖτε καί τώρα καί θά συνεχίσετε νά κλαῖτε πάντα. Δέν ξέρω τί νά σᾶς πῶ καί τί νά προσευχηθῶ τώρα πού μᾶς βρῆκαν οἱ συμφορές. Ἴσως καλύτερα θά ἦταν νά μή παρουσιαζόσασταν ἄδοντας τό θρηνητικό καί ἀπαίσιο ἄσμα τοῦ μύθου, ἀλλά νά γινόσασταν δένδρα² καί πέτρες³ ἀφήνοντας σιωπηλά νά ρέουν τά δάκρυά σας ὅπως ἀναφέρεται ὅτι ἔκαναν παλαιά κάποιες ἐξ αἰτίας μεγάλων συμφορῶν».

Ἡ Μονωδία τοῦ Ἰωάννη τοῦ Εὐγενικοῦ εἶναι ἓνα θρηνητικό ἄσμα σέ πεζό λόγο γιά τήν ἄλωση τῆς μεγάλης πόλης τοῦ Κωνσταντίνου, ἀπό τόν ὁποῖο πῆρε καί τό ὄνομά της, ἓνας θρῆνος γιά τό μεγάλο κακό πού μᾶς βρῆκε τό 1453. Ἔχει δηλαδή κοινό θέμα μέ τούς γνωστούς θρήνους, «τό Ἀνάκλημα τῆς Κωνσταντινούπολης» καί «τό θρῆνο τῆς

Κωνσταντινούπολης», μεγάλα ποιήματα ἀπό περισσότερους τῶν 100 πολιτικῶν ἀνομοιοκατάληκτων στίχων.

Καλεῖ ὁ συγγραφέας μαζί μέ τόν ἄψυχο κόσμο, (τόν οὐρανό, τά ἄστρα, τόν ἥλιο, τίς πηγές, τούς ποταμούς καί τίς λίμνες) νά συμμετάσχουν στή θλίψη τῶν Ἑλλήνων τό Χριστό, τήν Παναγία καί τούς ἀγγέλους γιά τήν ἄλωση, πού ἦλθε ὡς δίκαιη τιμωρία: «Ἦ πόσον τό τῶν ἡμετέρων ἀσεβημάτων, ἠλίκον τό τῶν ἀνομημάτων πλῆθος, ὁ τήν ἡμετέραν παρεμβολήν, ὃ (τό ὁποῖο πλῆθος) τήν τῶν ἀγίων ἐπίσκεψιν, ὃ πρό ὑμῶν τήν θεῖαν ἡμῶν ἀποστῆσαν πρόνοιαν ἔτοιμον ἡμᾶς ἐκδέδωκε θήραμα, τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνοις δαίμοσι καί δι' αὐτῶν τοῖς παλαμναίοις ἐχθροῖς» καί ἄλλου· «Πῶς ἀπεκλείσαμέν σου (Παναγία) τά φιλάνθρωπα σπλάγχνα;».

Πετυχαίνει ὁ συγγραφέας νά μᾶς μεταφέρει καί κατά κάποιον τρόπο νά ζήσουμε ἐκεῖνα τά φοβερά γεγονότα πού συνέβησαν πρῖν 560 χρόνια καί ἀποτελοῦν ἀπό τίς πιό θλιβερές σελίδες τῆς Ἱστορίας μας. Πρέπει ὅμως νά τά θυμούμαστε, γιατί δέν διδάσκει κανεῖς μόνο ἀπό τά θετικά ἀλλά καί τά ἀρνητικά, τά πρῶτα ἀνοίγουν τό δρόμο του γιά τήν δημιουργία καί τήν πρόοδο, τά δεύτερα δείχνουν τί πρέπει νά ἀποφεύγει γιά νά μή σκοντάφτει στό δρόμο τῆς δημιουργίας.

1. Λουκ. κγ', 28, «Στραφεῖς δέ πρός αὐτάς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· θυγατέρες Ἱερουσαλήμ μή κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλὴν ἐφ' ἑαυτάς κλαίετε καί ἐπὶ τά τέκνα ὑμῶν».

2. Ὁ Φαέθων γιός τοῦ Ἥλιου καί τῆς Κλυμένης ἓνα πρῶτ' ἀνέβηκε στό ἄρμα τοῦ πατέρα του. Πῆγε τόσο ψηλά, πού ἔπεσε στό κενό (...). Ὁ Ζεὺς ἔρριξε μιὰ ἀστραπή στόν πανέξυπνο ὁδηγό τοῦ ἄρματος· τόν χτύπησε μόνον τότε, ὅταν ὁ Φαέθων ἔπεσε στό ποτάμι Ἡριδανό (...). Οἱ θυγατέρες τοῦ Ἥλιου θρῆνησαν στό ποτάμι τόν ἀδελφό. Ἀπό τά δάκρυά τους προῆλθε τό κεχριμπάρι. Οἱ ἴδιες μεταμορφώθηκαν σέ λεῦκες. Κερνεύϊ «Ἡ Μυθολογία τῶν Ἑλλήνων» ἐκδόσεις Γαλαξίας σελ. 207.

3. Ἡ Νιόβη ἦταν θαρραλέα βασίλισσα καί κόρη τοῦ λυβικοῦ βασιλιά Ταντάλου. Εἶχε 12 ἢ 14 παιδιά, ἕξι ἢ ἑπτὰ κορίτσια καί ἕξι ἢ ἑπτὰ ἀγόρια. Ὑπερηφανεύτηκε γιά τήν πολυτεκνία της καί σύγκρινε τόν ἑαυτό της μέ τή Λητώ. Ἔλεγε ἔχω δώδεκα ἢ κατά ἄλλη μαρτυρία δεκατέσσερα παιδιά καί πιό ὁμορφα ἀπό τήν Λητώ πού ἔχει μόνο δύο. Τότε ὁ Ἀπόλλων μέ τήν ἀδελφή του, τήν Ἄρτεμη πήραν τά τόξα τους κι ἔβαλαν στό σημάδι ἐκεῖνος τούς γιούς κι ἐκείνη τίς κόρες της. Ἔτσι ἡ Νιόβη ἔμεινε μόνη κι ἔρημη στόν κόσμο. Ὁ Ζεὺς ἔνωσε λύπηση στή συμφορά της καί τήν μεταμόρφωσε σέ πέτρα στό Σίπυλο ὄρος, ἀπ' ὅπου ἀκόμα καί τώρα τρέχουν τά δάκρυά τους. Πίστευαν δηλαδή ὅτι τά δάκρυα πού χύνονταν κάθε χρόνο ἀπό ἓνα βράχο στό Σίπυλο, πού ἔμοιαζε μέ γυναικεῖο σῶμα, ἔβγαλαν ἀπό τά μάτια τῆς Νιόβης καί οἱ διαβάτες ἔδειχναν τήν ἀπολιθωμένη μάνα. «Ἑλληνική Μυθολογία» ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν τόμος 2, σελ. 89, τόμος 1ος, σελ. 76.

Μέ αφορμή τήν πρό όλίγων μηνών μετάβαση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου στή Ρώμη καί στή Βενετία, καί τήν ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Ἰταλίας κ. Γεννάδιο παραλαβή τεμαχίου τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος (βλ. «Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ» (Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2014), ὁ ὁμότιμος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Κων/νος Χαραλαμπίδης ἀπέστειλε τήν παρακάτω ἐπιστολή, μέ ἐνδιαφέρουσες ἱστορικοῦ καί ἀρχαιολογικοῦ ἐνδιαφέροντος πληροφορίες.

«Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σεργῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγε,

.....

Ὅσον ἀφορᾷ τίς ἐκκλησίες στό ἰταλικό χῶρο, ἀφιερωμένες στόν ἅγιο Θεόδωρο, ὑπό τίς δύο μορφές του, τόν Τήρωνα (νεοσύλλεκτος) καί τόν Στρατηλάτη (ὁ ἀρχηγός στρατεύματος πού πετυχαίνει νικηφόρους πολέμους ἢ ἐκστρατείες), εἶναι μᾶλλον ἐλάχιστες, ὅπως π.χ. ἡ περίκεντρο (κυκλοτερής) ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου (ὁ σημερινός ἐνοριακός ναός τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας, γενναία καί εὐγενής δωρεά τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας) στή Ρώμη, στους πρόποδες τοῦ λόφου Palatino (ρωμαϊκά παλάτια), ἀρχαία διακονία, πού ὑπῆρχε ἤδη στά τέλη τοῦ ΣΤ' αἰ. Εἰσερχόμενοι στό ναό παρατηροῦμε στήν ἀψίδα τόν ἅγιο Θεόδωρο ἔργο τοῦ Federico Zuccari (1540/1543-1609), ἐνῶ στό ἐπάνω μέρος βρῖσκεται ψηφιδωτή παράσταση μέ τόν Χριστό καί ἀγίους μέ πολλές ἀναστηλωτικές ἐπεμβάσεις καί ἀρκετά ἐμπνευσμένη ἀπό τό ψηφιδωτό τῆς βασιλικῆς τῶν Santi Cosma e Damiano (ἀνάγλυφοι ἅγιοι Κοσμάς καί Δαμιανός) στή Ρώμη (Fori imperiali, ρωμαϊκές ἀγορές), στό τεταρτοσφαίριο τοῦ θόλου τῆς ἀψίδας, τοῦ ΣΤ' αἰ. μέ ἀπεικονίσεις τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν Πέτρου, Παύλου, Κοσμά καί Δαμιανοῦ, Θεοδώρου καί Φήλικα Δ', πού κρατεῖ πρότυπο τῆς ἐκκλησίας. Τό ψηφιδωτό τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἔπεται χρονολογικά τοῦ ἀντιστοίχου ἔργου τῶν Ἁγίων Κοσμά καί Δαμιανοῦ, δηλαδή μετά τόν ΣΤ' αἰ., ἐνῶ ὑποστηρίζεται καί μία χρονολόγησή του πού ἐγγίζει ἀκόμη καί τόν Γ' αἰ. πρὶν δοθεῖ τό μνη-

μεῖο αὐτό στήν ὀρθόδοξη κοινότητα τῆς Ρώμης καί πολύ παλαιότερα ἀνήκε στήν Ἀδελφότητα τῶν Ἐρυθρῶν Σακκοφόρων, ὅπως ὀνομαζόταν χαρακτηριστικά, οἱ ὁποῖοι κατά τήν Μεγάλη Παρασκευή ἔκαμαν λαϊκο-θρησκευτική ἀναπαράσταση τοῦ θείου δράματος.

Φαίνεται ἔτσι, ὅτι τό πρόσωπο τοῦ ἀγίου Θεοδώρου, τιμόταν ἐνωρίτατα στή Ρώμη, κατ' ἀρχαία παράδοση, παρά, ἐπαναλαμβάνουμε, τήν ἔλλειψη, στήν πολύνη καί πολυθρόνη Ἰταλία, ναῶν ἀφιερωμένων στόν ὡς ἀνωτέρω δημοφιλή ἅγιο.

Βέβαια τό τεμάχιο λειψάνου πού λάβατε Σεβασμιώτατε ἀπό τό Brindisi, ἀνήκε στόν καθεδρικό ναό τῆς πρώτης παραθαλασσίας πόλης, ὡς πύλης μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσης σέ ὅλα τά ὑλικά, πνευματικά καί διεκκλησιαστικά ἐπίπεδα, ἰδίως μεταξύ τῆς Ἰταλίας καί τῆς Ἑλλάδος. Ὁ καθεδρικός ναός εἶναι ἕνα οἰκοδόμημα παλαιότερο, πού ὑπέστη πολλές οἰκοδομικές ἐπεμβάσεις κατά τόν ΙΗ' αἰ., ὁ ὁποῖος ὅμως διατηρεῖ στό μέρος τῆς ἀψίδας του, ἐπιδαπέδια ψηφιδωτά τοῦ ΙΒ' αἰ.

Σᾶς παρακαλῶ θερμότατα, Σεβασμιώτατε, νά δημοσιεύσετε ἐκ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς αὐτά τά ἱστορικά-ἀρχαιολογικά στοιχεῖα, πού ἀφοροῦν τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ «Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ».

Μέ πολλές εὐχαριστίες, τόν πλήρη σεβασμό μου καί τήν μεγάλη ἐκτίμησή μου στό ἔργο Σας, Σᾶς εὐχομαι καλό καί εἰρηνικό τό Πάσχα τοῦ 2014, ἀσπαζόμενος τήν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ».

Κ. Χαραλαμπίδης

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ὡς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Η πίστη τῆς Ἐκκλησίας στό Χριστό δόθηκε μέ τήν βοήθεια καί τή χάρη τοῦ ἁγ. Πνεύματος: «Ὅτι οὐδεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καί οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ». Συνεπῶς, ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως, ἡ ὁμόνοια («ὅτι στήκετε ἐν ἐνί Πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ, συναθροῦντες τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου», Φιλ. 1, 27) καί ἡ ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ταυτίζονται ἐδῶ. «Οἱ ἐν Πνεῦμα λαβόντες, καί ἐκ μιᾶς ποτισθέντες πηγῆς, οὐκ ὀφείλουσι διχονοεῖν», ἐπειδὴ «οἱ κατὰ Πνεῦμα ὄντες τά τοῦ Πνεύματος φρονοῦσιν». Ὁ πνευματολογικός αὐτός χαρακτήρας τῆς πίστεως καί τῆς ἐνότητας, τῆς ὁμόνοιας καί τῆς ὁμοφροσύνης πάνω σ' αὐτή, φαίνεται πολύ καθαρά ἀπό τό χωρίο Α' Κορ. 2, 10-16: «Ἡμῖν δέ ὁ Θεός ἀπεκάλυψεν διά τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ· τό γάρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ... Ἡμεῖς δέ οὐ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλά τό Πνεῦμα τό ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τά ὑπό τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν. Ἄ καί λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος ἁγίου... Ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν».

Ἡ ἐννοια τῆς τελευταίας φράσης «νοῦν Χριστοῦ», ὅπως φαίνεται καί ἀπό τό περιεχόμενο ὀλόκληρου τοῦ δευτέρου κεφάλαιου, ἔχει ταυτόχρονα καί χριστολογικό καί πνευματολογικό χαρακτήρα. Τό ἔχομε «νοῦν Χριστοῦ» ἐδῶ σημαίνει ἔχομε «Πνεῦμα Χριστοῦ».

«Ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν, τουτέστι τό Πνεῦμα τό λαλοῦν ἐν ἁγίοις, καί ἐκκαλύπτον αὐτοῖς μυστήρια, καί θεῖόν τινα νοῦν ἀποφαῖνον τόν ἐν αὐτοῖς». Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, λοιπόν, ἔχει τόν «νοῦν Χριστοῦ», δηλ. τό ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο τήν ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». «Οὐ γάρ ἐξ ὄρους κατήεσαν, στήλας φέροντες λιθίνας ἐπί τῶν χειρῶν οἱ Ἀπόστολοι, καθάπερ Μωυσῆς, λέει ὁ Χρυσόστομος· ἀλλά τό Πνεῦμα ἐν τῇ διανοίᾳ περιφέροντες, καί θησαυρόν τινα καί πηγὴν δογμάτων καί χαρισμάτων καί πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀναβλύζοντες, οὕτω πανταχοῦ περίηεσαν, βιβλία καί νόμοι γινόμενοι διά τῆς χάριτος (τοῦ Πνεύματος) ἔμφυχοι». Συνεπῶς, ἡ χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀγάπη Του καί ἡ κοινωνία Του μέσα στήν Ἐκκλησία, ἢ, ὅπως λέει ὁ Χρυσόστομος, «ἡ τοῦ Πνεύματος κινέρνησις» ἢ «ἡ πραεῖα αὔρα τοῦ Πνεύματος», εἶναι ἐκεῖνο πού πραγματοποιεῖ καί συγκρατεῖ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως στήν Ἐκκλησία.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος ἄρχισε τό κήρυγμα τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ «ἐκπεμφθεὶς ὑπό τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου», καί ὁ λόγος «τοῦ κήρυκος καί ἀποστόλου, διδασκάλου ἐθνῶν ἐν πίστει καί ἀληθείᾳ» ἦταν «μάχαιρα τοῦ Πνεύματος» - «ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καί δυνάμεως». Ἡ γνώμη του πάνω σέ κάθε ζήτημα ἦταν ἀπό τό «Πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν», καί γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία τοῦ Παύλου ἦταν καί

είναι «έπιστολή Χριστού ... έγγεγραμμένη ού μέλανι, αλλά Πνεύματι Θεοῦ ζώντος». Ἡ πνευματολογική ἀρχή τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ὀριστεῖ στήν πρώτη Ἀποστολική Σύνοδο, στήν ὁποία πῆρε μέρος καί ὁ Παῦλος, καί εἶναι ἡ ἐξῆς: «Ἐδοξε τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν», δηλαδή, «τῷ ἁγίῳ Πνεύματι» καί «τοῖς ἀποστόλοις καί τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἡ Θεανθρώπινη αὐτή καθολική ἀρχή, στήν ὁποία, ὅπως πολύ ὀρθά παρατηρεῖ ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, περιλαμβάνεται ὀλοκληρη ἡ μέθοδος τῆς Θεανθρώπινης δράσης τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμον, ἐκφράζει πλήρως καί ἐπιβεβαιώνει τό Θεανθρώπινο περιεχόμενο τῆς πίστεως, τῆς εὐσέβειας, τῆς ἀλήθειας, τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Καί στό σημεῖο αὐτό

ἀκριβῶς πλησιάζουμε πάλι τό μυστήριο τῆς καθολικότητας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πνευματολογικό-χαισματικό μυστήριο τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας στήν πίστη, τήν ὁμόνοια, τήν ἀλήθεια, τήν εὐσέβεια, στό ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτή ἡ «ἐν Πνεύματι» ἐνότητα καί καθολικότητα αὐτῶν πού ἀποτελοῦν τό συμπλήρωμα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνη ἡ διαρκῶς συνεχιζόμενη Πεντηκοστή, «ἡ αὐρα τοῦ Πνεύματος», ὅπως λέει ὁ Χρυσόστομος, δηλ. ἡ παρουσία καί ἐνέργεια καί κοινωνία τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδας στήν Ἐκκλησία.

Ἀθανασίου Γιέβτιτς (Ἱερομονάχου, Μητροπλ πρώην Ἐρζεγοβίνης),
Ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κατὰ τόν ἱερό Χρυσόστομο, ἐκδ. Γρηγόρη, Ἀθήνα 1984, σσ. 122 - 125.

Διαβολικές μεθοδίες

Οἱ ἄνθρωποι-ἐχθροί
συνήθως δροῦν μέ τήν ἀφαίρεση
τῆς εἰρήνης τῶν ἀγαθῶν, τῆς εὐημερίας.

Ὁ Διάβολος-ἐχθρός κινεῖται ἀντίστροφα:
Πολλαπλασιάζει ὑπερβολικά τίς ἀπαιτήσεις μας.
Αὐξάνει πέρα ἀπ' τό σημεῖο κορεσμοῦ
τίς ἀπολαύσεις μας.
Ὑπερτρέφει παχυδερμικά τόν ἐγωϊσμό μας.

...Κι ὕστερα
καθόμαστε καί προβληματιζόμαστε
πῶς νά διαβοῦμε τή στενή τήν πύλη ...

Στ. Δήμου

Τά
100χρονα
τῆς ἀπελευθερώσεως
τῆς πόλεως
τῶν Σερρῶν

Τοῦ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΙΩΛΟΥ
Διδάκτορος Νομικῆς - Προέδρου
Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Βορείων Ἑλλήνων

Η πόλις τῶν Σερρῶν, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει μὲ τὸ ὄνομα ΣΙΡ-ΡΙΣ ἢ Παιονική, ἐπανειλημμένως κατεστράφη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος μας, ἀλλὰ πάντοτε ἀνεσυγκροτεῖτο, ἀνελάμβανε καὶ συνέχιζε τὴν ἀνοδικὴν τῆς πορείαν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μακραίωνης δουλείας τῆς, ἀπὸ τῆς ἀλώσεώς τῆς ὑπὸ τῶν Τούρων τὸ 1383 μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς τὴν 29ην Ἰουνίου 1913 ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ὕστερα, δηλαδή, ἀπὸ συνεχῆ κατοχὴν 530 ἐτῶν, ὑπῆρξεν ἐθνικὴ ἔπαλξις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ μεγαλύτερον πνευματικὸν κέντρον εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, οἱ Σερραῖοι δέν ἔπαυσαν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἐθνικὴν των ἐπιβίωσιν καὶ τὴν διάσωσιν τῆς θρησκείας καὶ τῆς γλώσσης των, διατηροῦντες πάντοτε ἀμείωτον τὸ ἐθνικὸν των φρόνημα καὶ ἄσβεστον τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπελευθερώσεώς των.

Μετά τὴν πρώτην ἐκ θεμελίων καταστροφὴν τῆς τὸ 1206 ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου Βασιλέως Ἰωαννίτση ἡ πόλις τῶν Σερρῶν ὑφίσταται κατὰ τὴν πορείαν τοῦ χρόνου, τρεῖς ἀκόμη καταστροφάς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους κατὰ τὰ ἔτη 1913, 1916-1918 καὶ 1941-1945. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν περιουσίαις διαρπάζονται, ἀκίνητα πυρπολοῦνται, σφαγές καὶ ὀμηρίες συντελοῦνται εἰς μεγάλην κλίμακα, πλῆρες πρόγραμμα ἐξουθενώσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ φρονήματός του ἐφαρμόζεται, λεία τὰ πάντα, πλὴν ἑνός, τῆς ἀδάμαστης ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Τὸ ἱστορικὸν γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν εἶναι ὀρόσημον διαχρονικῆς σημασίας δι' αὐτήν, διότι πρὶν ἀπὸ 100 συναπτά ἔτη ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς εἰς μίαν ἀκατάσχετον προέλασιν, τρέποντας εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς Βουλγάρους, εἰσῆρχετο τὴν 29ην Ἰουνίου 1913 ὡς ἐλευθερωτὴς εἰς αὐτήν.

Είχε προηγηθεῖ τό ἀκόλουθον ἀγωνιώδες τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν Ἀποστόλου πρὸς τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνον δι' ἐπίσπευσιν τῆς προελάσεως τοῦ στρατοῦ μας καί τήν κατάληψιν τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν:

«Ἡ πόλις τῶν Σερρῶν ἐγκαταληφθεῖσα ἀπό ἡμερῶν παρά τῶν βουλγαρικῶν στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν Ἀρχῶν διωκήθη ὑπό τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλά πολυάριθμοι Βούλγαροι κομιτατζήδες τῆς περιφέρειᾶς προσβάλλουν ἔκτοτε τήν πόλιν ἐπί σκοπῶ ἠηλασίας καί πυρπολήσεως. Οἱ πολῖται ἀμύνονται καί ἀπωθοῦσι τὰς ἐπιθέσεις. Ἀλλά φόβος μέγας ὑπάρχει, μήπως ἐξαντληθῶσιν ἐπί τέλους καί τότε ἡ ἑλληνικωτάτη αὐτή πόλις θά μεταβληθῆ εἰς ἐρείπια. Ἡ πόλις ὀλόκληρος ὑποβάλλει εἰς τήν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τήν θερμήν παράκλησιν, ἵνα εὐαρεστομένη διατάξῃ τήν ἐπίσπευσιν τῆς καταλήψεώς της».

Καί τήν 29ην Ἰουνίου, ὅταν ἅπαντα εἶχον μεταβληθεῖ εἰς στάχτην καί καπνοῦς, καί ἀφάνιζαν ἀπό τήν χαράν τῆς ζωῆς μίαν ὠραίαν καί πολυάνθρωπον πόλιν, τὰς Σέρρας, ὁ Ἑλληνικός Στρατός τῆς 7ης Μεραρχίας, ὑπό τόν Συνταγματάρχη Ναπολέοντα Σωτήλην, ἀκολουθούμενος καί ἀπό τούς ἐπιστρέφοντας οἴκαδε Σερραῖους, εἰσηλθεν εἰς τήν ἐρειπωμένην πόλιν καί κατελάμβανε αὐτήν, ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντίνου.

Οἱ Σερραῖοι μέ βαθεῖαν συγκίνησιν ἄκουσαν καί ἀνέγνωσαν τήν ἀκόλουθον Προκήρυξιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς 7ης Μεραρχίας Συνταγματάρχου Ναπολέοντα Σωτήλη, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τήν πόλιν τῶν Σερρῶν:

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντίνου ἀπελευθερῶ τὰς Σέρρας ἀπό τοῦ ζυγοῦ τῶν βαρβάρων καί εἰδεχθῶν ἐπιδρομέων, καταλαμβάνω τήν πόλιν, προσκαλῶ δέ πάντας τούς κατοίκους, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, γλώσσης καί θρησκείματος, νά ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς εἰρηνικὰς ἀσχολὰς των, βέβαιοι ὄντες, ὅτι ὑπό τό σκῆπτρον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως μας καί ὑπό τήν προστασίαν τοῦ ἀνδρείου ἡμῶν στρατοῦ, θέλουσιν ἀπολαμβάνει καί ἀπολύτου ἰσονομίας καί ἐξασφαλίσεως τιμῆς καί περιουσίας».

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, ζήτω ὁ Λαὸς τῶν Σερρῶν.

Σέρραι, 28 Ἰουνίου 1913

*Ὁ Μέραρχος τῆς Ἐβδόμης Μεραρχίας
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΩΤΗΛΗΣ*

Ἐκατόν ἕνα συναπτά ἔτη παρήλθον ἀπό τήν εὐλογημένην ἐκείνην ἡμέραν τῆς 29ης Ἰουνίου 1913, κατὰ τήν ὁποῖαν ἡ πόλις τῶν Σερρῶν ἀνέκτησε καί πάλιν τήν πολυπόθητον ἐλευθερίαν της.

Τό ἱστορικόν γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Σερρῶν τήν 29ην Ἰουνίου 1913 ἔχομεν χρέος νά τό ἐορτάζωμεν μεγαλοπρεπῶς ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ Σερραῖοι. Τιμῶντες δέ καί μεγαλύνοντες τούς συντελεστάς της, ἐπιβάλλεται νά ἐκφράζωμεν πάντοτε τήν πρὸς αὐτούς εὐγνωμοσύνην μας, διότι μέ τούς ἀγῶνας καί τὰς θυσίας των, μᾶς ἐχάρισαν τό πολυτιμώτατον ἀγαθόν τῆς ἐλευθερίας. Συγχρόνως δέ πρέπει νά ὑποσχόμεθα πρὸς αὐτούς, ὅτι δέν θά ὑστερήσωμεν ἐκείνων - ἄν παραστῆ ἀνάγκη - πρὸς προάσπισιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καί τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς φιλάτης μας Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ὄντες πανέτοιμοι νά προτάξωμεν τὰ στήθη μας καί νά βροντοφωνήσωμεν καί πάλιν πρὸς οἰονδήποτε ἐπίβουλον τοῦ πατρίου ἑλληνικοῦ μας ἐδάφους:

«Ἄλτ! Τίς εἶ; Ἐδῶ ΕΛΛΑΣ, Χώρα Ἡρώων καί Ἡμιθέων!» καί νά πέσωμεν ὑπὲρ Πίστεως καί Πατρίδος, «... τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι....!».

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
20 – 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2014

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ & ΝΙΓΡΙΤΗΣ κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ

1η Ημέρα Τετάρτη 20-8-14 ΣΕΡΡΕΣ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ – ΤΕΛ ΑΒΙΒ - ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Συγκέντρωση στις 09:30 π.μ. εμπροσθεν του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού των Παμμεγίστων Ταξιαρχών και αναχώρηση για το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης. Πτήση στις 13:30 μ.μ. για Τελ Αβίβ. Άφιξη στις 15:15 μ.μ. Επιβίβαση στο λεωφορείο και αναχώρηση για τα Ιεροσόλυμα. Τακτοποίηση στο ξενοδοχείο, δείπνο, διανυκτέρευση.

2η Ημέρα Πέμπτη 21-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ (ξενάγηση)

Προσκύνημα στον Τάφο της Παναγίας στη Γεθσημανή. Στη συνέχεια ανεβαίνοντας την πύλη των Λεόντων, θα γνωρίσουμε τα προσκυνήματα της παλαιάς Πόλης των Ιεροσολύμων, ξεκινώντας από τον οίκο των Αγίων Ιωακείμ και Άννης, την προβατική κολυμβήθρα, τις φυλακές του Αποστόλου Πέτρου και το Πραιτώριο. Στη συνέχεια διασχίζοντας την οδό του μαρτυρίου φθάνουμε στο Ναό της Αναστάσεως, όπου θα πραγματοποιηθεί ευλαβικό προσκύνημα στον φρικτό Γολγοθά, στην Αποκαθήλωση, στον Πανάγιο – Ζωοδόχο Τάφο του Κυρίου μας και θα ακολουθήσει λεπτομερής ξενάγηση των επιμέρους παρεκκλησιών. Επίσκεψη στο Πατριαρχείο, όπου θα μας δεχθεί η Α.Θ.Μ. ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος. Επιστροφή στο ξενοδοχείο, δείπνο και διανυκτέρευση.

3η Ημέρα Παρασκευή 22-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ - ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ

Μετά το πρωινό θα αναχωρήσουμε για την περιοχή της Γαλιλαίας. Θα μεταβούμε στον Ιορδάνη ποταμό, όπου θα συμμετάσχουμε στην ακολουθία του Αγιασμού και στη συνέχεια θα δούμε την λίμνη της Τιβεριάδος, όπου πραγματοποιήθηκαν τά περισσότερα θαύματα του Κυρίου και κάλεσε τους μαθητές Του στο αποστολικό αξίωμα, τον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων στην Καπερναούμ και θα πραγματοποιηθεί προαιρετικώς περίπλους της λίμνης. Έπειτα, θά επισκεφθούμε την Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στο όρος Θαβώρ, την Κανά της Γαλιλαίας, στην οποία πραγματοποιήθηκε το πρώτο θαύμα του Κυρίου, της μετατροπής του ύδατος σε οίνον, και τον Ιερό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στη Ναζαρέτ. Επιστροφή στο ξενοδοχείο, δείπνο, διανυκτέρευση.

4η Ημέρα Σάββατο 23-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ – ΙΕΡΙΧΩ

Μετά τό πρωινό, αναχώρηση για την περιοχή της Ιεριχούς όπου θα επισκεφθούμε την Μονή του Αγίου Γεωργίου Χοτζεβά, τη Μονή του Προφήτου Ελισσαίου, όπου βρίσκεται η Συκομωρέα που ανέβηκε ο Ζακχαίος, την Μονή Σαρανταρίου Όρους. Κατά την

επιστροφή μας στα Ιεροσόλυμα θα σταματήσουμε στη Βηθανία (Ιερά Μονή Λαζάρου, Μάρθας και Μαρίας). Στις 24:00 το βράδυ θα συμμετάσχουμε σε Ιερά Αγρυπνία στον Πανάγιο και Ζωοδόχο Τάφο του Κυρίου. Επιστροφή στο ξενοδοχείο, δείπνο, διανυκτέρευση.

5η Ημέρα Κυριακή 24-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ - ΒΗΘΛΕΕΜ

Μετά το πρωινό αναχώρηση για την περιοχή της Βηθλεέμ όπου θα επισκεφθούμε το Ναό και το Σπήλαιο της Γεννήσεως και θα ξεναγηθούμε στη μεγάλη Βασιλική της Αγίας Ελένης, καθώς και στο σπήλαιο των Νηπίων. Έπειτα θά επισκεφθούμε το χωριό των Ποιμένων, τη Μονή του Αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου όπου βρίσκεται το Ιερό Σπήλαιο των Τριών Μάγων, προαιρετική επίσκεψη με ταξί στην Ιερά Μονή του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου. Το απόγευμα επιστροφή στο ξενοδοχείο, δείπνο, διανυκτέρευση.

6η Ημέρα Δευτέρα 25-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ (κατάβαση εικόνας)

Νωρίς το πρωί στις 4:30 π.μ. θα μεταβούμε στο μετόχι της Γεθσημανής επί της Αγίας Αυλής, απ' όπου θα παρακολουθήσουμε τήν κατάβαση της εικόνας του Σώματος της Παναγίας στον Τάφο στη Γεθσημανή (προαιρετικά). Μετά το πρωινό θα επισκεφθούμε την Αγία Σιών όπου βρίσκεται η Πατριαρχική Σχολή, το Υπερώο, τόπος πραγματοποιήσεως του Μυστικού Δείπνου και το σπίτι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, όπου εκοιμήθη η Παναγία, τήν Ιερά Μονή Τιμίου Σταυρού, την Ορεινή, γενέτειρα του Ιωάννου του Προδρόμου και το Καταμόνας, όπου βρίσκεται ο Τάφος του Αγίου Συμεών. Επιστροφή στο ξενοδοχείο, δείπνο, διανυκτέρευση.

7η Ημέρα Τρίτη 26-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ (ελεύθερη μέρα)

Μετά το πρωινό θα επισκεφθούμε την παλαιά πόλη των ιεροσολύμων για να περιηθούμε στα ιστορικά μικρά μοναστήρια, όπως η Ιερά Μονή Παναγίας Σαϊδανάγιας, η Μονή Μεγάλης Παναγίας, η Μονή Αγίου Νικολάου. Το απόγευμα θα επισκεφθούμε το Όρος των Ελαιών κ.α. Ελεύθερος χρόνος για προσκύνημα και αγορές.

8η Ημέρα Τετάρτη 27-8-14 ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ (εγκώμια) - ΤΕΛ ΑΒΙΒ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μετά το πρωινό θα συμμετάσχουμε στα εγκώμια της Παναγίας μας στη Γεθσημανή. Γεύμα. Προσκύνημα το μεσημέρι στον τάφο του Αγίου Γεωργίου στη Λύδα – Ιόπη. Αναχώρηση για το αεροδρόμιο του Τέλ Αβίβ, όπου μετά τον έλεγχο αποσκευών και διαβατηρίων πτήση για Θεσσαλονίκη στις 22:00. Άφιξη στις 24:00. Επιβίβαση στα λεωφορεία και αναχώρηση για Σέρρες.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ

Ἀγαπῶ τὰ χέρια σας.
Δέν εἶναι πλασμένα οὔτε
ἀπό ἀσήμι, μήτε ἀπό χρυσό
κι ὁμως ἀξίζουν πολύτιμο,
ἀνεκτίμητο θησαυρό.

Ἀγαπῶ τὰ χέρια σας.
Ἴχουν χάρισμα μεγάλο
σταλμένο ἀπό τόν οὐρανό,
ϊκανότητα θαυμαστή
πού ἔχει χάρη θεϊκή.

Ἀγαπῶ τὰ χέρια σας.
Μεταδίδουν τήν εὐλογία
τοῦ πανάγαθου Θεοῦ
καί δίνουν ἐλπίδα, χαρά
σέ κάθε λαβωμένη καρδιά.

Ἀγαπῶ τὰ χέρια σας
γιατί κάθε λέξη πού γράφει
βγαλμένη μέσα ἀπ' τήν ψυχή,
σ' αὐτόν πού τή διαβάζει δίνει
κουράγιο γιά ἐλπιδοφόρα ζωή.

Ἀγαπῶ τὰ χέρια σας.
Σᾶς βλέπω σέ ὥρα προσευχῆς
μέ τὰ χέρια σταυρωμένα νά
ζητᾶτε γιά μᾶς ἀπό τό Θεό τό
καλό, τό δίκαιο καί τό σωστό.

Μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου
Πνεύματος
κατά τή διάρκεια
τῆς θείας Λειτουργίας
ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος
μετατρέπονται μέ τρόπο
μυστηριακό, θεϊκό
σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Κι ἐσεῖς προσκαλεῖτε
ἐμᾶς τούς πιστούς
νά προσέλθουμε μέ δέος
στήν Ἱερά Πύλη,
τή μυστηριακή, μεγαλειώδη ὥρα
γιά νά δεχθοῦμε τὰ θεῖα δῶρα
μέ πίστη, ἀγάπη καί φόβο Θεοῦ.

Μέ τὰ χέρια σας τὰ εὐλογημένα
κοινωνεῖτε ἐμᾶς τούς πιστούς,
εὐχόμενος ἀπό τὰ βάθη
τῆς πατρικῆς σας καρδιάς
δύναμη γιά τόν
σκληρό ἀγώνα τῆς ζωῆς,
μέ μοναδικό σκοπό
τή σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Ἀλίκη Διαμαντῆ

τὰ χέρια σας
τὰ Εὐλογημένα

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ρώσοι Έπιστήμονες-Καθηγητές του Πανεπιστημίου Μόσχας στην Ίερά Μητρόπολη Σεργών και Νιγρίτης

Από τό πρωί της Κυριακής, 25 Μαΐου μέχρι τήν Πέμπτη, 29 Μαΐου, βρέθηκε στην πόλη των Σεργών μία αποστολή έπιστημόνων-ιστορικών, αποτελούμενη από τέσσερις καθηγητές του Κρατικού Πανεπιστημίου «Λομονόσοφ» της Μόσχας, κατόπιν προσκλήσεως της Ίερας Μητροπόλεως μας και του τμήματος Σεργών της Unesco.

Τήν αποστολή αποτελούσαν οί κ.κ. α) Σεργκέι Κάροφ, Ακαδημαϊκός, μέλος της Ρωσικής Ακαδημίας Έπιστημών, Πρόεδρος του Τμήματος Μεσαιωνικών Σπουδών και Πρόεδρος της Έθνικης Έπιτροπής Βυζαντινών Σπουδών της Ρωσικής Όμοσπονδίας, β) Δρ. Μιχαήλ Γκρατσιάνσκι, Καθηγητής του Τμήματος Μεσαιωνικών Σπουδών και Γραμματέας της Έθνικης Έπιτροπής Βυζαντινών Σπουδών, γ) Δρ. Άννα Ζαχάροβα, Ιστορικός Τέχνης, Καθηγήτρια στό Τμήμα Ιστορίας των Τεχνών της Ιστορικής Σχολής του Πανεπιστημίου «Λομονόσοφ», μέ ειδίκευση στή Βυζαντινή Τέχνη και δ) Δρ. Εύτυχία Νταβάνκοβα, Καθηγήτρια Νεοελληνικών και Γερμανικών του Τμήματος Ξένων Γλωσσών της Ιστορικής Σχολής του Πανεπιστημίου «Λομονόσοφ». Σκοπός της επισκέψεως ήταν ή γνωριμία τους μέ τά ιστορικά και εκκλησιαστικά μνημεία της Ίερας Μητροπόλεως μας.

Τό πρωί της Δευτέρας, 26 Μαΐου, τά μέλη της αποστολής υποδέχθηκε και καλωσόρισε στά γραφεία της

Ίερας Μητροπόλεως μας ό Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος. Η συνάντηση μέ τόν Σεβασμιώτατο έγινε σέ ιδιαίτερος εγκάρδιο κλίμα. Ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας άφου τούς καλωσόρισε, τούς ευχήθηκε καλή διαμονή στην Ίερά Μητρόπολή μας, και τούς όμίλησε γιά τήν φυσιογνωμία του τόπου μας, τά εκκλησιαστικά και ιστορικά μνημεία της περιοχής και γιά τό έργο της Έκκλησίας μας. Ευχαρίστησε επίσης τήν κ. Έμμανουηλίδου του τοπικού τμήματος της Unesco γιά τήν συνεισφορά της στην πραγματοποίηση της επισκέψεως.

Ό Καθηγητής κ. Σεργκέι Κάροφ, ευχαρίστησε εγκάρδιως τόν Σεβασμιώτατο γιά τήν άβραμαία φιλοξενία της ομάδος των καθηγητών από τήν Ίερά Μητρόπολή μας, εξέφρασε τόν θαυμασμό του γιά τήν ιστορία, τόν πολιτισμό και τά μνημεία της περιοχής μας, ως ό βυζαντινός Ναός των Άγίων Θεοδώρων Σεργών και ή Ίερά Μονή Τιμίτου Προδρόμου. Ζήτησε επίσης τήν συνέχιση της συνεργασίας ανάμεσα στην τοπική μας Έκκλησία και τό Πανεπιστήμιο Λομονόσοφ, μέ τήν αποστολή και άλλων έπιστημόνων στην Ίερά Μητρόπολή μας, μέ σκοπό τήν γνωριμία και μελέτη των εκκλησιαστικών και ιστορικών μνημείων της περιοχής μας και τήν προβολή τους στην χώρα τους. Τέλος προσκάλεσε τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας νά επισκεφθεί συντόμως τήν Μόσχα και τό Πανεπιστήμιο Λομονόσοφ. Ό Σεβασμιώτατος αποδεχόμενος τήν πρόσκληση ευχαρίστησε θερμώς τόν Κοσμήτορα του Πανεπιστημίου Λομονόσοφ.

Ὁ Σεβασμιώτατος στή Λέσβο καί τή Χίο

* Τό διήμερο 3 καί 4 Μαΐου, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης

μας μετέβη στή νήσο Λέσβο, κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Χρυσοστόμου, καί ἔλαβε μέρος στο ἀρχιερατικό συλλεί-

τουργο πού τελέσθηκε τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων, 4 Μαΐου, στόν Ἱερό Ναό Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Μανταμάδου μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ. Κατόπιν παρακλήσεως τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου χοροστάτησε καί ὁμίλησε στόν ἔσπερινό.

* Τό διήμερο 13 καί 14 Μαΐου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, μετέβη στή Χίο, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Μάρκου, ὅπου ἔλαβε μέρος στίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις, μέ τήν εὐκαι-

ρία τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Ἰσιδώρου.

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς, Τρίτη 13 Μαΐου, χοροστάτησε στόν πανηγυρικό Ἑσπερινό καί στή συνέχεια ἔλαβε μέρος στή λιτάνευση τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἁγ. Ἰσιδώρου. Ἡ λιτανεία ξεκίνησε ἀπό τό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Μητᾶ Χίου καί κατευθύνθηκε στήν πλατεία Βουνακίου ὅπου ἐκεῖ ὁ σεπτός Ποιμενάρχης μας ἀναφέρθηκε στήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου χαρακτηρίζοντας εὐλογημένη τή Χίο, καθώς ἀποτέλεσε τόν τόπο μαρτυρίου τοῦ ἁγίου πού καταγόταν ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου καί στό τέλος σημείωσε: «Ἄν κατάφερε αὐτός ὁ τόπος νά σταθεῖ ὄρθιος εἶναι γιατί ὑπῆρξαν πρότυπα ἀπό τό παρελθόν ἀλλά καί πρόσφατα ἀκόμα πού τοῦ ἔδειξαν ὅτι εἶναι ὠραῖο νά θυσιάζεσαι γιά ὑψηλά ἰδανικά ὅπως ὁ Χριστός καί ἡ Πατρίδα. Αὐτή εἶναι μία πολύτιμη προσφορά τῆς Ἐκκλησίας μας στήν πιό δύσκολη στιγμή τῆς πατρίδας μας».

Τήν ἀγιώνυμο ἡμέρα, Τετάρτη 14

Μαΐου, συλλειτουργήσε στήν πανηγυρική θεία Λει-

τουργία μέ τόν οἰκείο Ἱεράρχη κ. Μάρκο.

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Παρεκκλησίου

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα τό Σάββατο, 17 Μαΐου, τελέσθηκαν τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῶν Ἁγ. Κων/νου καί Ἑλένης τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρών.

Σύμφωνα μέ τήν λειτουργική τάξη, τήν Παρασκευή τό ἀπόγευμα, 16 Μαΐου, μεταφέρθηκαν στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τά ιερά λείψανα, ἀπό τό Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγο καί ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τῆς ἐναπόθεσης τῶν ιερῶν λειψάνων στήν Ἁγία Τράπεζα. Ἀκολούθησε ὁ πανηγυρικός Ἑσπερινός τῶν Ἐγκαινίων.

Τήν ἐπομένη, Σάββατο 17 Μαΐου, ὁ Σεβασμιώτατος παρουσία ἀπλήθους πιστῶν, προέστη στήν

ἀκολουθία τῶν ἐγκαινίων καί στήν πρώτη ἀρχιερατική θ. Λειτουργία στό ἐγκαινιασμένο πλέον Ἱερό Παρεκκλήσιο.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καί τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Ποιμενάρχου μας

Μέ ἐκκλησιαστική εὐλάβεια καί σεμνότητα ἀλλά καί πανηγυρική λαμπρότητα, ἡ τοπική μας Ἐκκλησία ἐόρτασε τή μνήμη τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου καί πανευφήμου ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κατά τήν ὁποία ἐορτάζει τά ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος.

Τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς, Τετάρτη 7 Μαΐου, στόν πανηγυρικό Ἑσπερινό, πού τελέστηκε στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Σερρῶν, χοροστάτησε ὁ Σεβ.

Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. Γεώργιος, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τό θεῖο λόγο καί συμμετεῖχαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Βρεσθῆνης κ. Θεόκλητος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, Ἄμορίου κ. Νικηφόρος, Πατάρων κ. Ἰωσήφ καί ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος.

Τήν ἀγιώνυμο ἡμέρα, στήν πανηγυρική πολυαρχιερατική θεία Λειτουργία πού τελέστηκε στόν Ἱ. Καθεδρικό καί Προσκυνηματικό Ναό τῶν Ἁγ. Θεοδώρων Σερρῶν προεξήρχε ὁ Σεβ.

Ποιμενάρχης μας καί συλλειτουργήσαν οί Σεβ. Μητροπολίτες Βρεσθένης κ. Θεόκλητος, Σύρου κ. Δωρόθεος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Γερόθεος, Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, Λαγκαδά κ. Ἰωάννης, Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμων ἐνῶ παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νευροκοπίου (Πατρ. Βουλγαρίας) κ. Σεραφεῖμ.

Κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας τό θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στόν τιμώμενο ἅγιο καί εὐχήθηκε ἐγκαρδίως τά δέοντα στόν ἐορτάζοντα σεπτό Ποιμενάρχη μας.

Πρὶν τό τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας συγκινημένος εὐχαρίστησε τό Θεό διότι τόν ἀξίωσε νά ὑπηρετεῖ ὡς Ἐπίσκοπος τήν εὐλογημένη Ἱερά Μητρόπολη τῶν Σερρών καί Νιγρίτης καί εὐχαρίστησε στή συνέχεια τοὺς σεπτούς Ἱεράρχες πού συλλειτουργήσαν μαζί του, τοὺς παρισταμένους ἄρχοντες τῆς πόλης καί τοῦ Νομοῦ καί τό μέγα πλῆθος τῶν πιστῶν πού κατέκλυσαν τόν Ἱ. Καθεδρικό καί Προ-

σκυνηματικό Ναό τῶν Ἁγ. Θεοδώρων κατά τή θεία Λειτουργία.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας δέχθηκε στό Ἐπισκοπεῖο τίς εὐχές τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν μοναχῶν, τῶν ἀρχόντων τῆς περιοχῆς καί τοῦ χριστεπώνυμου πλη-

ρώματος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, μετά τή θεία Λειτουργία μέχρι τό μεσημέρι καί ἀπό νωρίς τό ἀπόγευμα ἕως τό βράδυ.

Λήξη τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Μητροπόλεώς μας

Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, 11 Μαΐου 2014, παραμονή τῆς Ἱεράς μνήμης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Σερραίου, (12 Μαΐου), προστάτου τῆς νεότητος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, στό

χώρο τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κατασκηνώσεων «Χριστοῦ Πηγῆ» στή Χρυσοπηγή, πραγματοποιήθηκε ἡ λήξη τῶν Κατηχητικῶν τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ἀπό τίς 5 μ.μ. κατέφθαναν τά πούλμαν πού μετέφεραν τά παιδιά τῶν Κατ/κῶν Συντροφιῶν ὅλων τῶν βαθμίδων τῶν ἐνοριῶν τῆς Μητροπόλεώς μας μέ τούς Κατηχητές, Κατηγήτριες καί τούς ὑπευθύνους Ἱερεῖς κάθε ἐνορίας.

Περί τήν βην μ.μ. εἶχαν συγκεντρωθεῖ περί τά 600 παιδιά. Μέ τήν ἀφιξη τοῦ Μητροπολίτη μας τελέσθηκε ὁ Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου.

Μετά τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ Μητροπολίτης, πνευματικός πατέρας ὅλων μας, ἔδωσε εὐλογία - ἐνθύμιο σέ ὅλους ἕνα παιδικό προσευχητάρι. Στή συνέχεια πῆραν ὅλοι τήν ὑλική εὐλογία, ἕνα πλήρες σάντουιτς.

Ἄρχισε μετά ἡ ἐκδήλωση μέ τήν συμμετοχή ὅλων τῶν ἐνοριῶν.

Ἐννέα Κατηχητικά παρουσίασαν τό Συναξάρι, Ἀπολυτίκιο κάποιου ἁγίου ἀπό τά μαθήματα τῆς φετινῆς χρονιάς. Ὁραία ἡ ἐμφάνιση τῶν παιδιῶν μέ τό λάβαρο, τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καί τήν εὐλάβεια τῶν παιδικῶν ψυχῶν.

Μιά μαθήτρια ἀπό τά Κατηχητικά τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκουτάρεως, τελειόφοιτος ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν τελειοφοίτων τῶν Κατηχητικῶν ἀποχαιρέτησε τίς Κατηχητικές Συντροφίες ἐκφράζοντας τά συναισθήματα χαρᾶς καί εὐγνωμοσύνης γι' αὐτά πού ἔμαθε καί ἔζησε.

Στή συνέχεια παιδιά τῶν ἐνοριῶν χάρηκαν τήν ὁμορφιά καί τήν χαρά τῶν ὁμαδικῶν παιχνιδιῶν.

Νικήτριες μέ δῶρο - ἐνθύμιο ἀναδείχθηκαν οἱ Κατηχητικές ὁμάδες τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Σερρῶν καί τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ.

Ἀμέσως μετά ὁ Σεβασμιώτατος ἔδωσε μέ λόγο πατρικῆς ἀγάπης ἐνθύμιο - εὐλογία τήν Καινή Διαθήκη σούς τελειοφοίτους τῶν Κατηχ/κῶν Σχολείων ἐν ὄψει τῶν πανελληνίων ἐξετάσεων, τό βιβλιαράκι μέ τό βίο τοῦ Νεομάρτυρος ἁγίου Νικήτα σούς Κατηχητές, Κατηγήτριες καί ἕνα καλαίσθητο προσευχητάριο σέ ὅλους, παιδιά καί μεγάλους.

Μουσική ἐκδήλωση τῆς παιδικῆς ὀρχήστρας - χορωδίας γιά τή λήξη τῆς σχολικῆς περιόδου

Ὅπως εἶναι παράδοση ὅλα τά χρόνια, ἔτσι καί φέτος φτάνοντας στό τέλος τῆς φετινῆς σχολικῆς περιόδου ὁργανώθηκε μουσική ἐκδήλωση ἀπό τά παιδιά τοῦ συλλόγου «Παιδική ὀρχήστρα - χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτας» τό Σάββατο 31

Μαΐου στις 7.30 μ.μ. στην αίθουσα του «Ορφέα» Σερρών, πού πλέον χρησιμοποιεί μόνιμα η τοπική μας εκκλησία για τις ποικίλες εκδηλώσεις της.

Πλημμύρισε η αίθουσα από κόσμο, γονείς παιδιά, φίλους, συγγενείς, όλοι χαρούμενοι καμάρωσαν τά παι-

διά πού έπαιξαν σε άτομική εμφάνιση ή σε σύνολα μουσικά κομμάτια στο πιάνο και στην κιθάρα, αναδεικνύοντας έτσι τις γνώσεις και την πρόοδο της χρονιάς πού μόλις τέλειωσε. Όλα τά παιδιά χειροκροτήθηκαν θερμά για την άψογη εμφάνισή τους.

Τό αποκορύφωμα ήρθε μέ την παρουσία της μεγάλης παιδικής χορωδίας πού σε άψογη εμφάνιση και απόδοση μās χάρισε την ευκαιρία νά απολαύσουμε έξαιρετικά, μελωδικά τραγούδια πού μās συγκίνησαν, μās ένθουσίασαν και ξεσήκωσαν ένα δυνατό και συνεχές χειροκρότημα. Τήν χορωδία διήύθυνε και συνόδευε στο πιάνο ό διευθυντής μας κ. Χρήστος Καλ-

λίας μέ απόλυτη έπιτυχία.

Ό Σεβ. Μητροπολίτης μας ήταν εκεί - ως πρόεδρος του συλλόγου - για νά χαρεί, νά χειροκροτήσει και νά δώσει τις εγκάρδιες πατρικές του ευχές και εύλογίες για τή συνέχιση του υπέροχου αυτού έργου.

Ευχαριστίες σε όλους τους συνεργάτες δασκάλους, μέλη του ΔΣ του συλλόγου και γονείς - και νά ευχηθοῦμε και του χρόνου.

Καλή αντάμωση, πρώτα ό Θεός, τον Σεπτέμβριο.

Χειροθεσία Ίερέως

Κατά τή θ. Λειτουργία πού τέλεσε ό Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, τήν Κυριακή, 1 Ίουνίου, στον ιερό Ναό

Κοιμ. Θεοτόκου Ήεροτόπου χειροθέτησε σε σταυροφόρο οικονόμο τον συνταξιούχο Ίερέα και πρώην έφημέριο του ως άνω Ίερού Ναού π. Λάζαρο Μυλωνά.

**4ήμερη προσκυνηματική
έκδρομή Γ.Μ. Ναού
Παμμεγίστων
Ταξιαρχών Σεργῶν**

Ἡ Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, μέ τίς εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου καί ἐπικεφαλῆς τόν πρωτοπρεσβύτερο π. Ἀναστάσιο Πάππο, πραγματοποίησε 4ήμερη προσκυνηματική ἐκδρομή στήν Ἄρτα - Πάλαιρο - Λευκάδα - Πρέβεζα - Σύβοτα - Πάργα - Παξούς. Ἡ ἀναχώρηση ἔγινε τό πρωί τῆς Δευτέρας 2 Ἰουνίου μπροστά ἀπό τήν Ἐθνική Τράπεζα μέ ἕνα Τουριστικό Λεωφορεῖο.

Ἀκολουθώντας τήν Ἐγνατία ὁδὸ ἔφτασαν στήν Ἄρτα, ὅπου ἐπισκέφθηκαν τήν Ἱερά Μονή τῆς Κάτω Παναγιάς. Ἡ Μονή ιδρύθηκε τόν 13ο αἰώνα ἀπό τή Βασίλισσα τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου Θεοδώρα, ἡ ὁποία μετά τό θάνατο τοῦ συζύγου της ἐμόνασε ἐδῶ γιά 10 χρόνια. Μετά τήν κοίμησή της ἀνακηρύχθηκε ἀπό τήν ἐκκλησία μας ἁγία. Ἡ Μονή τιμᾶται στό Γενέσιό τῆς Θεοτόκου καί σήμερα - ἀπό τό 1953 - εἶναι γυναικεῖα Μονή. Μετά τό προσκύνημα ἐπέστρεψαν στήν πόλιν τῆς Ἄρτας, τήν πρωτεύουσα τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου, τήν πόλιν μέ τά πολλά Βυζαντινά μνημεῖα μέ κορυφαῖο τό Ναό τῆς Παρηγορήτισσας.

Ὁ Ναός ἀποτελεῖ τό λαμπρότερο Βυζαντινὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἄρτας καί ὁλόκληρου τοῦ Δεσποτάτου. Εἶναι τό καύχημα τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. Εἶναι ἡ «ἀρχόντισσα» τῆς σημερινῆς Ἄρτας. Ἀποτελοῦσε τό

καθολικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρηγορήτισσας καί εἶναι ἀφιερωμένος στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ἰδρυτής, ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα. Μετά τήν Ἄρτα, καί ἀφοῦ πέρασαν δίπλα ἀπό τό ἱστορικό «Γιοφύρι τῆς Ἄρτας», κατευθύνθηκαν πρὸς τήν Πρέβεζα μέ προορισμό τήν Πάλαιρο γιά διανυκτέρευση. Ἀπό τήν Πρέβεζα πέρασαν στήν Αἰτωλοκαρνανία διασχίζοντας τήν ὑποθαλάσσια σήραγγα πού ἐνώνει τήν Πρέβεζα μέ τό Ἄκτιο μήκους 910 μέτρων. Ἡ Πάλαιρος εἶναι μιὰ ὑποθαλάσσια κωμόπολη κτισμένη κοντά στήν Ἀρχαία

ὁμώνυμη πόλιν. Σήμερα χάρι στήν πανοραμική θέση της συγκεντρώνει πλῆθος ἐπισκεπτῶν Ἡ θεὰ πρὸς τήν Λευκάδα εἶναι μαγευτική.

Τήν ἐπομένη μέρα, Τρίτη 3 Ἰουνίου, προορισμός τους ἦταν τό ὁμορφο νησί τῆς Λευκάδος. Ἀφοῦ πέρασαν τή γέφυρα πού ἐνώνει τή Στερεά Ἑλλάδα μέ τή Λευκάδα κατευθύνθηκαν πρὸς τήν Ἱερά Μονή Παναγίας Φανερωμένης γιά νά προσκυνήσουν τή θαυματουργή εἰκόνα Της. Ἡ Παναγία ἡ Φανερωμένη θεωρεῖται Προστάτιδα τῆς Λευκάδος. Ἡ ἴδρυση τῆς Μονῆς ἀνάγεται στά χρόνια τοῦ Μ. Κων/νου. Οἱ Λευκαδίτες παρήγγειλαν τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας σέ ἁγιογράφο, ἐφημέριο τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκεῖνος μετά ἀπό σχετική προσευχή καί νηστεία διαπίστωσε ὅτι τό σχέδιο φανερώθηκε μέ θαυμαστό τρόπο.

πο από την Παναγία «Φανερωμένη» και ἀρκέστηκε νά ολοκληρώσει τήν εἰκόνα μέ χρώματα. Τό 1886 ἡ Μονή καταστράφηκε ἀπό πυρκαγιά καταστρέφοντας καί τήν Εἰκόνα. Τό ἐπόμενο ἔτος ἀνοικοδομήθηκε ἡ Μονή καί ἀγιογραφήθηκε νέα Εἰκόνα, ἡ ὁποία ὑπάρχει μέχρι σήμερα.

Μετά τό προσκύνημα εἶχαν μιὰ στάση γιά νά γνωρίσουν τήν πόλη τῆς Λευκάδος καί στή συνέχεια ἀναχώρησαν γιά τήν Πρέβεζα, ὅπου καί γευμάτισαν. Νωρίς τό ἀπόγευμα πήραν τό δρόμο γιά τό τρίτο Ἱερό προσκύνημα, τή Μονή τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Μαυροβούνων κοντά στήν ἀρχαία Νικόπολη. Ἐκεῖ τοὺς ὑποδέχθηκε μέ μεγάλη χαρά ὁ Σερραῖος Ἱερομόναχος π. Νίκων Κουτσιδης, ὁ ὁποῖος τοὺς διηγήθηκε μέ λίγα λόγια τήν ἱστορία τῆς Μονῆς. Ἡ Μονή ιδρύθηκε τό ἔτος 1720 ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἱερομονάχου Καλλιόστου. Ἡ προσφορά της πρὸς τοὺς ὑπόδουλους χριστιανούς τῆς περιοχῆς ὑπῆρξε ἀνεκτίμητη στή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας. Στά χρόνια τῆς κατοχῆς (1943-44) οἱ Γερμανοὶ πυρπόλησαν τή Μονή, ἐπειδή ἀποτελοῦσε κέντρο Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως τῆς περιοχῆς. Μετά τήν κατοχή ἡ Μονή μεταφέρθηκε σέ ἀνεγερθέν ἐκ θεμελίων νέο κτηριακό συγκρότημα, 15 χιλιόμετρα ἀπό τήν Πρέβεζα, ὅπου παραμένει μέχρι σήμερα. Μετά τό προσκύνημα προορισμός τους τά Σύβοτα τῆς Θεσπρωτίας, ἓνα κοσμοπολίτικο τουριστικό θέρετρο κτισμένο μέσα σ' ἓνα πανέμορφο κολπίσκο.

Τήν Τρίτη ἡμέρα, Τετάρτη 4 Ἰουνίου, μετά τό πρωινό ἀναχώρησαν γιά τό λιμάνι τῆς Πάργας, γιά μιὰ σύντομη θαλάσσια ἐκδρομή στό πανέμορφο νησάκι τῶν Παξῶν.

Πρωτεύουσα τῶν Παξῶν εἶναι ὁ γραφικός Γαῖος πού προστατεύεται ἀπό δύο νησάκια, τήν Παναγιά καί τόν Ἅγιο Νικόλαο. Οἱ Παξοὶ χαρακτηρίζονται ἀπό τήν πυκνή βλάστηση καί κυρίως φημίζονται γιά τοὺς ἀπέραντους ἐλαιῶνες του. Εἶναι νησί μέ πολλά σπήλαια καί θειοῦχες πηγές.

Νωρίς τό ἀπόγευμα ἐπέστρεψαν στήν Πάργα γιά μιὰ γνωριμία μέ τή μικρή γραφική πολιτεία, πού εἶναι κτισμένη ἀμφιθεατρικά καί ἀποτελεῖ ἓνα ἀπό τά ὠραιότερα παραθεριστικά κέντρα τῆς χώρας. Μετά τήν Πάργα ἐπιστροφή στά Σύβοτα γιά ξεκούραση.

Τήν τέταρτη ἡμέρα, Πέμπτη 5 Ἰουνίου, μετά τό πρωινό πήραν τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Διά μέσου τῆς Ἡγουμενίτσας ἔφτασαν στήν πόλη τῶν Ἰωαννίνων μέ τήν ὁμορφη λίμνη καί τή μεγάλη ἱστορία της. Τό μεσημέρι ἀναχώρησαν γιά ἓναν ἀπό τοὺς γραφικότερους οἰκισμούς τῆς Ἑλλάδος, τό Μέτσοβο, πατρίδα πολλῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Κτισμένο ἀμφιθεατρικά σέ μιὰ ἀπό τίς βουνοκορφές τῆς Πίνδου (ὑψόμετρο 1160 μ.), προκαλεῖ τοὺς ἐπισκέπτες μέ τόν πλοῦτο του, τήν ἐναλλαγή τοῦ τοπίου καί τόν τρόπο ζωῆς τῶν κατοίκων. Τό Μέτσοβο γνώρισε μεγάλη ἀνάπτυξη κατά τή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας, χάρις στή διοικητική αὐτονομία πού παραχωρήθηκε ἀπό τοὺς Τούρκους. Σήμερα συγκεντρώνει πλῆθος ἐπισκεπτῶν.

Μετά τό γεῦμα ἀναχώρησαν γιά τίς Σέρρες, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασαν ἀπό τόν Βελβεντό Κοζάνης, γιά ὀλιγόωρη ξεκούραση καί καφέ. Νωρίς τό βράδυ μέ εὐχαριστίες στόν Ἅγιο Θεό καί τοὺς Μεγάλους Ταξίαρχους ἔφτασαν στίς Σέρρες γεμάτοι εὐχάριστες ἐντυπώσεις καί ἀναμνήσεις.

Ἐκλογές Ἀρχιερέων

Τὴν Τετάρτη, 25 Ἰουνίου, συνεδρίασε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξέλεξε τέσσερις νέους Μητροπολίτες γιὰ τίς χηρέουσες Μητροπόλεις Φωκίδος, Ἰωαννίνων, Ἐλασσῶνος καὶ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων.

Γιὰ τὴν Ἱερά Μητρόπολη Φωκίδος ἐξέλεξε τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀνδρούσης κ. Θεόκτιστο. Ὁ νέος Μητροπολίτης ἐξελέγη ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μὲ 42 ψήφους. Στὴ διαδικασία τοῦ τριπρόσωπου ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης ἔλαβε 50 ψήφους ἀπὸ 73 ψηφισάντων, ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Νεκτάριος Καλύβας 45 ψήφους καὶ ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Μαραθῶνος κ. Μελίτων 16 ψήφους.

Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Θεόκτιστος (κατὰ κόσμον Θεόδωρος) γεννήθηκε στὴ Σπάρτη τὸ 1954, ὅπου παρακολούθησε τίς ἐγκύκλιες σπουδές του καὶ στὴ συνέχεια σπούδασε Θεολογία στὸ Ἐθνικὸ καὶ Καποδιστριακὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν λαμβάνοντας τὸ πτυχίον του τὸ 1977.

Ἐκάρι Μοναχὸς στὴν Ἱερά Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Στεμνίτσας Γορτυνίας τὸ 1973, χειροτονήθηκε Διάκονος στὴν ἴδια Ἱερά Μονὴ τὸ 1973 καὶ χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τὸ 1977 στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Μεγαλόπολεως ἀπὸ τὸ Μακαριστὸ Μητροπολίτη Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως κυρό Θεόφιλο.

Ἐπηρέτησε ὡς Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως ἀπὸ τὸ ἔτος 1981. Παράλληλα ἄσκησε τὸ λειτουργικὸν τοῦ Θεολόγου Καθηγητῆ στὸ Γυμνάσιον - Λύκειον τῆς Μεγαλόπολης, ὅπου χρημάτισε καὶ ὡς Διευθυντής.

Ἐπεύθυνος γιὰ τὴν πνευματικὴν κίνηση τῆς περιοχῆς τῆς Μεγαλόπολης, πού ἀριθμεῖ 50 ἐνορίες, ὑπηρέτησε τὴν Ἱερά Μητρόπολιν του ἐπὶ 36 συνεχιζόμενα ἔτη.

Στὶς 14 Ὀκτωβρίου 2009, ἐξελέγη βοηθὸς τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μοναμβασίας καὶ Σπάρτης, μὲ τὸν τίτλον τῆς Πάλαι ποτε Διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Ἀνδρούσης.

Χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος στὶς 25 Ὀκτωβρίου 2009 στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Ὁσίου Νίκωνος Σπάρτης ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον.

Γιὰ τὴν Ἱερά Μητρόπολιν Ἰωαννίνων, ἐξέλεξε τὸν Πανσο. Μάξιμον Παπαγιάννη, μὲ 46 ψήφους. Στὴ διαδικασία τοῦ τριπρόσωπου ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Μάξιμος Παπαγιάννης ἔλαβε 50 ψήφους ἀπὸ 73 ψηφισάντων, ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Δημήτριος Ἀργυρὸς 37 ψήφους καὶ ὁ Πανσο. Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιος Στεργίου 20 ψήφους.

Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Μάξιμος Παπαγιάννης γεννήθηκε στὸ Λεβερκούζεν τῆς Γερμανίας τὸ 1968 ἀπὸ γονεῖς Ἑλληνες μετανάστες.

Τὸ 1988 μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῶν θεολογικῶν σπουδῶν του στὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψε στὴ Γερμανία ὅπου καὶ ὑπηρέτησε σὲ ναὸ τῆς Στουτγκάρδης.

Συμμετεῖχε σὲ εἰδικὰ προγράμματα γιὰ τοὺς μετανάστες καὶ ἔχει συνεργαστεῖ μὲ δήμους γερμανικῶν πόλεων, μὲ βουλευτές, μὲ τὸν ἀκαδημαϊκὸν χῶρον γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῶν μεταναστῶν καὶ γιὰ πλῆθος ἄλλων κοινωνικῶν δράσεων.

Στὶς 30 Δεκεμβρίου τοῦ 2008 ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπηρετεῖ ἀπὸ

τότε ως ιεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τό 2009 ἀνέλαβε προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν, καί τό 2011 ἀνέλαβε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων τελέσθηκε στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Παντελεήμονος ὁδοῦ Ἀχαρνῶν ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμο, τό Σάββατο, 28 Ἰουνίου.

Γιά τήν Ἱερά Μητρόπολη Ἐλασσῶνος ἐξέλεξε τόν Πανοσ. Ἀρχιμ. Χαρίτωνά Τούμπα μέ 68 ψήφους. Στή διαδικασία τοῦ τριπρόσωπου ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Χαρίτων Τούμπας ἔλαβε 68 ψήφους ἀπό 73 ψηφισάντων, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Κοσμάς Περχανίδης 9 ψήφους καί ὁ π. Κλήμης Κοτσομούτης 6 ψήφους.

Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων Τούμπας (κατά κόσμον Χρῖστος) γεννήθηκε στήν Κοζάνη. Εἶναι ἀπόφοιτος τῆς

Ἀνωτέρας Ἐκκλ. Σχολῆς Θεσσαλονίκης, ἐνῶ σπούδασε Θεολογία στό Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Χειροτονήθηκε διάκονος τό 1996 καί Πρεσβύτερος τό 1998. Διετέλεσε ὡς ἐφημέριος Ἱεροκήρυκας στήν Ἱ.Μ. Λαγκαδά καί ἀπό τό 2000 ὡς Ἱεροκήρυκας, Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος καί Πρωτοσύγκελλος στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἐλασσῶνος.

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος τελέσθηκε τήν Κυριακή, 29 Ἰουνίου, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Παύλου ὁδοῦ Ψαρῶν, ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμο.

Γιά τήν Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων ἐξέλεξε τόν Πανοσ. Ἀρχιμ. Τιμόθεο Ἄνθη μέ 61 ψήφους. Στήν διαδικασία τοῦ τριπρόσωπου ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ἄνθης ἔλαβε 60 ψήφους, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ρεντίνης κ. Σεραφεῖμ 17 ψήφους καί ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἱερώνυμος Νικολόπουλος 8 ψήφους ἐπί 72 ψηφισάντων.

Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος διετέλεσε Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων καί Διαφωτισεως καί ἱερατικῶς προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Φιλοθέης τοῦ Δήμου Φιλοθέης.

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων τελέσθηκε στόν Ἱ. Ναό Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ἀθηνῶν τή Δευτέρα, 30 Ἰουνίου, ἀπό τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμο.

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Παρεκκλησίου

Μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα τό Σάββατο, 28 Ἰουνίου, ἔγιναν τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων καί θείας Μεταμορφώσεως πού βρίσκεται στήν κοιλάδα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Σερρῶν.

Σύμφωνα μέ τό τυπικό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τήν Παρασκευή, 27 Ἰουνίου, μεταφέρθηκαν στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τά λείψανα, ἀπό τό Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγο καί ἐψάλλη ἡ ἀκολουθία τῆς ἐναποθέσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων στήν Ἁγία Τράπεζα. Ἀκολούθησε ὁ πανηγυρικός Ἐσπερινός τῶν Ἐγκαινίων.

Τήν ἐπομένη, Σάββατο 28 Ἰουνίου, ὁ Σεβασμιώτατος παρουσία πλήθους πιστῶν πού προσήλθαν ἀπό τήν πόλη τῶν Σερρῶν, προέστη στήν ἀκολουθία

τῶν Ἐγκαινίων καί στήν πρώτη ἀρχιερατική θ. Λειτουργία στό ἐγκαινιασμένο πλέον Ἱερό Παρεκκλήσιο.

Ἀπό τίς ποιμαντικές δραστηριότητες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος κατά τό μήνα Μάιο καί τό μήνα Ἰούνιο:

– **Λειτουργήσῃ** στούς Ἱ. Ναούς: Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Μανταμάδου (4/5), Ἁγ. Θεοδώρων Σερρών (8/5), Ἁγ. Ἀθανασίου Ἀδελφικοῦ (11/5), Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Σερραίου Σερρών (12/5), Ἁγ. Μηνᾶ Χίου (14/5), Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρών (17/5, 18/5, 21/5, 8/6 καί 29/6), Ἁγ. Λυδίας τῆς ὁμωνύμου Ἀδελφότητος στήν Ἀσπροβάλτα (20/5), Ἁγ. Δημητρίου Πεπονιάς (25/5), Κοιμ. Θεοτόκου Ξηροτόπου (1/6), Ἁγ. Τριάδος Ἄνω Ὁρεινῆς (9/6), Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου στό Προκόπι Εὐβοίας (14/6), Ἁγ. Παρασκευῆς Σερρών (22/6), Δώδεκα Ἀποστόλων καί θείας Μεταμορφώσεως Σερρών (28/6) καί Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ἀθηνῶν (30/6).

– **Χοροστάτησῃ** στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στούς Ἱ. Ναούς: Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Μανταμάδου (3/5), Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου Σερρών (7/5), Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρών (16/5), Ἁγ. Κων/νου καί Ἑλένης Νέων Βρασνῶν (20/5), Ἀναλήψεως Σερρών (28/5), Ἁγ. Τριάδος Σκουτάρεως (8/6), Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Σερραίου καί Λουκᾶ τοῦ Ἰατροῦ Σερρών (10/7), Δώδεκα Ἀποστόλων καί θείας Μεταμορφώσεως (27/6).

– **Τέλεσε: α)** Ἁγιασμό μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἐγκαινίων τῆς ἐνοριακῆς αἵθουσας Ξηροτόπου (1/6) καί στό Σύλλογο TAXI «ΕΡΜΗΣ» Σερρών (10/5).

β) Ἐπιμνημόσυνη δέηση **α)** ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ἀδελφῶν μας Ποντίων

στήν Ἀναγγένηση Σερρών μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἐκδηλώσεων τῆς γενοκτονίας τῶν Ποντίων (10/5), **β)** ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως γιά τούς πεσόντες κατά τή μάχη τοῦ Λαχανᾶ στό Μνημεῖο τοῦ ὁμώνυμου Δ. Διαμερίσματος (21/6), **γ)** ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως γιά τούς πεσόντες κατά τήν ἀπελευθέρωση τῆς πόλης στό χῶρο τοῦ ἀνδριάντα τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῆς Μακεδονίας Ἑμμανουήλ Παπᾶ στήν πλατεία Ἐλευθερίας Σερρών (29/6).

– **Προέστη:** Στήν Δοξολογία γιά τήν 101η ἐπέτειο ἀπό τήν ἀπελευθέρωση τῆς πόλης τῶν Σερρών, στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών (29/6).

Θεία Λειτουργία στόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Ρώσο στό Προκόπι Εὐβοίας (4/6).

Τέλεση Ἁγιασμοῦ Ἐγκαινίων Ἐνοριακῆς Αἵθουσας Ξηροτόπου (1/6)

Τέλεση ἐπιμνημόσυνης Δέη-
σης ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν
ἀδελφῶν μας ποντίων,
στήν Ἀναγέννηση (10/5)

Ἀπό τὴν τέλεση τῆς Ἀκο-
λουθίας «Ἐπί σαλευθεί-
σης Ἁγίας Τραπέζης»
στόν ἱ. Ναό ἀγ. Ἀθανα-
σίου Ἀδελφικοῦ (11/5)

Ἐπιμνημόσυνη Δέηση γιὰ
τοὺς πεσόντες κατὰ τὴ
μάχη τοῦ Λαχανᾶ (21/6)

Ἡ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*

Κείμενο*

Εἰ μή Πνεῦμα ἦν, λόγος σοφίας καί γνώσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἦν· «Ἐμέν γάρ δίδοται διὰ τοῦ Πνεύματος λόγος σοφίας, ἄλλω δέ λόγος γνώσεως». Εἰ μή Πνεῦμα ἅγιον ἦν, ποιμένες καί διδάσκαλοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἦσαν· καί γάρ οὗτοι διὰ τοῦ Πνεύματος γίνονται, καθὼς καί ὁ Παῦλος φησιν· «Ἐν ᾧ ἔθετο ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ποιμένας καί ἐπισκόπους».

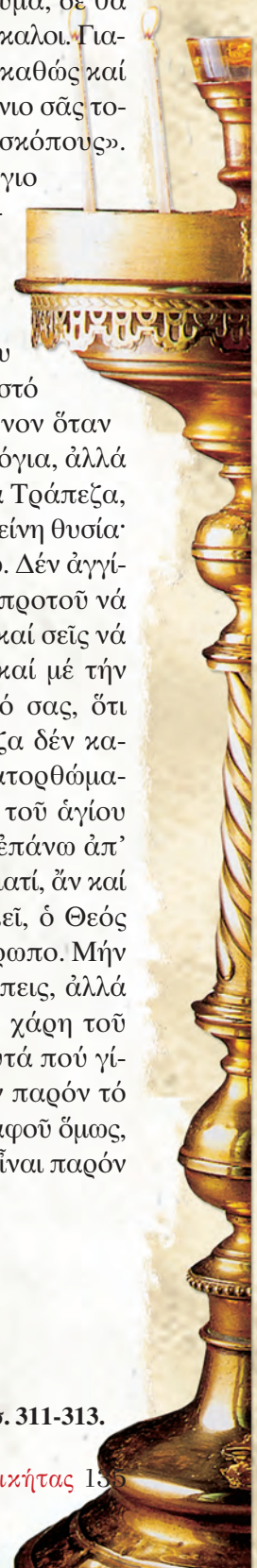
Ὅρας ὅτι καί τοῦτο διὰ τοῦ Πνεύματος; Εἰ μή Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ πατρί καί διδασκάλῳ, οὐκ ἂν ὅτε πρό μικροῦ ἀνέβη ἐπὶ τὸ ἱερόν βῆμα τοῦτο, καί πᾶσιν ὑμῖν ἔδωκεν εἰρήνην, καί ἐπεφθέγγασθε αὐτῷ κοινῇ πάντες, «Καὶ τῷ Πνεύματί σου»· διὰ τοῦτο οὐκ ἀναβαίνουντι μόνον, οὐδέ διαλεγόμενῳ πρὸς ὑμᾶς, οὐδέ εὐχομένῳ ὑπὲρ ὑμῶν ταύτην ἐπιφθέγγεσθε τὴν ῥῆσιν, ἀλλ' ὅταν παρὰ τὴν ἱεράν ταύτην ἐστήκη τράπεζαν, ὅταν παρὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην θυσίαν ἀναφέρειν μέλλη· ἴσασι γάρ οἱ μεμνημένοι τὸ λεγόμενον· οὐ πρότερον ἄπτεται τῶν προκειμένων ἕως ἂν ὑμῖν αὐτὸς ἐπεύξηται τὴν παρὰ τοῦ Κυρίου χάριν, καί ὑμεῖς ἐπιφθέγγεσθε αὐτῷ, «Καὶ τῷ Πνεύματί σου», διὰ τῆς ἀποκρίσεως αὐτῆς ἀναμνησκόντες αὐτοὺς ὅτι οὐδὲν αὐτὸς ὁ παρῶν πράττει, οὐδέ ἀνθρωπίνης ἐστὶ φύσεως κατορθώματα τὰ προκειμένα δῶρα, ἀλλ' ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις παροῦσα καί πᾶσιν ἐφιπταμένη τὴν μυστικὴν ἐκείνην κατασκευάζει θυσίαν. Εἰ γάρ καί ἀνθρώπος ἐστὶν ὁ παρῶν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν δι' αὐτοῦ. Μὴ τοίνυν πρόσεχε τῇ φύσει τοῦ ὀρωμένου, ἀλλ' ἐννοεῖ τὴν χάριν τὴν ἀόρατον. Οὐδὲν ἀνθρώπινον τῶν γινομένων ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ βήματι. Εἰ μή Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία, εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδηλον ὅτι τὸ Πνεῦμα πάρεστι.

Μετάφραση

Ἐάν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἅγιο Πνεῦμα, δὲ θά ὑπῆρχε στήν Ἐκκλησία λόγος σοφίας καί γνώσης. «Γιατί τὸ ἅγιο Πνεῦμα σ' ἄλλον δίνει λόγο σοφίας καί σ' ἄλλον λόγο γνώσης». Ἐάν δὲν ἦταν τὸ ἅγιο Πνεῦμα, δὲ θά ὑπῆρχαν στήν Ἐκκλησία ποιμένες καί διδάσκαλοι. Γιατί καί αὐτοὶ γίνονται ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, καθὼς καί ὁ Παῦλος λέγει· «Στὸ πνευματικὸ σας ποιμνιο σᾶς τοποθέτησε τὸ ἅγιο Πνεῦμα ποιμένες καί ἐπισκόπους».

Βλέπεις ὅτι καί αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα; Ἐάν δὲν εἶχε τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὁ κοινὸς αὐτὸς πατέρας καί διδάσκαλος, ὅπου πρὶν ἀπὸ λίγο ἀνέβηκε στὸ ἱερό αὐτὸ βῆμα καί σᾶς εὐχήθηκε ὅλους εἰρήνη, δὲ θά τοῦ λέγατε ὅλοι μαζί, «Καὶ στὸ δικό σου Πνεῦμα». Γι' αὐτὸ ὄχι μόνον ὅταν ἀνεβαίνει στὸ βῆμα, οὔτε μόνον ὅταν σᾶς ὀμιλεῖ, οὔτε μόνον ὅταν προσεύχεται γιὰ σᾶς τοῦ λέγετε αὐτὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ καί ὅταν στέκεται κοντά σ' αὐτὴν τὴν ἁγία Τράπεζα, ὅταν πρόκειται νὰ προσφέρει τὴ φοβερὴ ἐκείνη θυσία· γιατί οἱ μνημένοι γνωρίζουν αὐτὸ πού λέγω. Δὲν ἀγγίζει τὰ δῶρα πού βρίσκονται μπροστά του προτοῦ νὰ σᾶς εὐχηθεῖ νὰ ἔχετε τὴ χάρη τοῦ Κυρίου καί σεῖς νὰ τοῦ πεῖτε, «Καὶ στὸ δικό σου Πνεῦμα», καί μέ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ ὑπενθυμίζετε στὸν ἑαυτὸ σας, ὅτι αὐτὸς πού εἶναι κοντά στήν ἁγία Τράπεζα δὲν κατορθώνει τίποτε, οὔτε εἶναι ἀνθρώπινα κατορθώματα τὰ προσφερόμενα δῶρα, ἀλλὰ ἡ χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πού εἶναι παρούσα καί πετᾷ ἐπάνω ἀπ' ὅλους, ἐτοιμάζει τὴ μυστικὴ ἐκείνη θυσία. Γιατί, ἂν καί ἀνθρώπος εἶναι αὐτὸς πού βρίσκεται ἐκεῖ, ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι ἐκεῖνος πού ἐνεργεῖ μέ τὸν ἀνθρώπο. Μὴ προσέχεις λοιπὸν στὸν ἀνθρώπο πού βλέπεις, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ καταλάβεις, τὴν ἀόρατη χάρη τοῦ Θεοῦ. Τίποτε δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἀπὸ αὐτὰ πού γίνονται στὸ ἱερό αὐτὸ βῆμα. Ἐάν δὲν ἦταν παρὸν τὸ ἅγιο Πνεῦμα, δὲ θά ἰδρῦόταν ἡ Ἐκκλησία· ἀφοῦ ὅμως, ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι εἶναι παρὸν τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

* Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν ἁγίαν Πεντηκοστήν, ὀμιλία Α', ΕΠΕ 62, Θεσ/νίκη 1983, σσ. 311-313.

Άπό τή γιορτή λήξης τών Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεός μας (11/5).

Ἡ παιδική Ὀρχήστρα - Χορωδία τοῦ Μαξιμείου Ἰδρύματος κατά τήν γιορτή λήξης τών μαθημάτων (31/5).